

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61
30 kwietnia 2018

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 152/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 152/02	Sprawa C-560/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 lipca 2017 r. w sprawie T-780/16, Mediaexpert / EUIPO, wniesione w dniu 22 września 2017 r. przez Mediaexpert sp. z o.o.	2
2018/C 152/03	Sprawa C-8/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos teismas (Litwa) w dniu 3 stycznia 2018 r. – TE; UD; YB; ZC / Luminor Bank AB	2
2018/C 152/04	Sprawa C-26/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches Finanzgericht (Niemcy) w dniu 16 stycznia 2018 r. – Federal Express Corporation, Deutsche Niederlassung / Hauptzollamt Frankfurt am Main	3
2018/C 152/05	Sprawa C-32/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 18 stycznia 2018 r. – Tiroler Gebietskrankenkasse/Michael Moser	4
2018/C 152/06	Sprawa C-42/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 24 stycznia 2018 r. – Finanzamt Trier / Cardpoint GmbH jako następcy prawnemu Moneybox Deutschland GmbH	5

2018/C 152/07	Sprawa C-48/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 22 listopada 2017 r. w sprawie T-771/16, Toontrack Music AB/Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 26 stycznia 2018 r. przez Toontrack Music AB	5
2018/C 152/08	Sprawa C-49/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Hiszpania) w dniu 26 stycznia 2018 r. – Carlos Escribano Vindel / Ministerio de Justicia	6
2018/C 152/09	Sprawa C-52/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Norderstedt (Niemcy) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Christian Füllä / Toolport GmbH	7
2018/C 152/10	Sprawa C-55/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO) / Deutsche Bank SAE	8
2018/C 152/11	Sprawa C-56/18 P: Odwołanie wniesione w dniu 29 stycznia 2018 r. przez Komisję Europejską od wyroku Sądu z dnia 17 listopada 2017 r. w sprawie T-263/15, Gmina Miasto Gdynia i Port Lotniczy Gdynia Kosakowo / Komisja	9
2018/C 152/12	Sprawa C-57/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 30 stycznia 2018 r. – AX / BW	11
2018/C 152/13	Sprawa C-68/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 2 lutego 2018 r. – SC Petrotel-Lukoil SA / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor	12
2018/C 152/14	Sprawa C-69/18: Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii	13
2018/C 152/15	Sprawa C-85/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Oradea (Rumunia) w dniu 8 lutego 2018 r. – CV / DU	14
2018/C 152/16	Sprawa C-93/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal in Northern Ireland (Zjednoczone Królestwo) w dniu 9 lutego 2018 r. – Ermira Bajratari / Secretary of State for the Home Department	14
2018/C 152/17	Sprawa C-94/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 12 lutego 2018 r. – Nalini Chenchooliah / Minister for Justice and Equality	15
2018/C 152/18	Sprawa C-98/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 12 lutego 2018 r. – T. Boer & Zonen BV / Staatssecretaris van Economische Zaken	15
2018/C 152/19	Sprawa C-104/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 30 listopada 2017 r. w sprawie T-687/16 Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret AŞ / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 13 lutego 2018 r. przez Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret AŞ	16
2018/C 152/20	Sprawa C-114/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) w dniu 14 lutego 2018 r. – Sandoz Ltd, Hexal AG/G.D. Seale LLC, Janssen Sciences Ireland	17
2018/C 152/21	Sprawa C-115/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal correctionnel de Saint-Brieuc – Chambre détachée de Guingamp (Francja) w dniu 12 lutego 2018 r. – Procureur de la République / Tugdual Carluer i in.	17
2018/C 152/22	Sprawa C-125/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 16 lutego 2018 r. – Marc Gómez del Moral Guasch / Bankia S.A.	18
2018/C 152/23	Sprawa C-127/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 16 stycznia 2018 r. – A-PACK CZ, s.r.o. / Odvolací finanční ředitelství	19

2018/C 152/24	Sprawa C-164/18: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii	20
2018/C 152/25	Sprawa C-165/18: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii	20
2018/C 152/26	Sprawa C-181/18 P: Odwołanie wniesione w dniu 5 marca 2018 r. przez Rzeczpospolitą Polskę od postanowienia Sądu (pierwszej izby) z dnia 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-849/16, PGNiG Supply & Trading / Komisja Europejska	21
2018/C 152/27	Sprawa C-188/18: Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii	22
Sąd		
2018/C 152/28	Sprawa T-542/11 RENV: Wyrok Sądu z dnia 13 marca 2018 r. – Alouminion tis Ellados / Komisja (Pomoc państwa — Energia elektryczna — Decyzja uznająca pomoc za bezprawnie przyznaną i niezgodną z rynkiem wewnętrznym oraz nakazująca jej odzyskanie — Preferencyjna taryfa opłat za energię elektryczną przyznana w drodze umowy zawartej z historycznym dostawcą — Rozwiązanie umowy przez historycznego dostawcę — Zawieszenie skutków rozwiązania umowy przez sąd w postępowaniu w przedmiocie środka tymczasowego — Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji przez Trybunał — Uchylenie wyroku Sądu przez Trybunał — Przekazanie sprawy do Sądu — Zakres skargi po przekazaniu sprawy — Kwalifikacja postanowienia w przedmiocie środka tymczasowego jako nowej pomocy — Kompetencje Komisji — Skuteczna ochrona sądowa — Kwalifikacja preferencyjnej taryfy opłat jako pomocy państwa — Korzyść — Uzasadnione oczekiwania — Prawo do obrony beneficjenta — Obowiązek odzyskania — Obowiązek uzasadnienia)	24
2018/C 152/29	Sprawa T-507/15: Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 r. – Polska/Komisja [EFRG — Wydatki wyłączone z finansowania — Rozporządzenie (WE) nr 2200/96, dyrektywa 2002/55/WE, rozporządzenia (WE) nr 1432/2003, (WE) nr 1433/2003, (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 885/2006, (WE) nr 1182/2007, (WE) nr 1234/2007, (WE) nr 1580/2007 i (UE) nr 1306/2013 — Wydatki poniesione przez Polskę — Ryzyko dla EFRG — Kontrole na miejscu — Kryteria uznania organizacji producentów — Rozbieżności pomiędzy wersjami językowymi — Korekta finansowa]	25
2018/C 152/30	Sprawy połączone T-533/15 i T-264/16: Wyrok Sądu z dnia 14 marca 2018 r. – Kim i in. / Rada i Komisja (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Korei Północnej w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Wykaz osób i podmiotów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Ujęcie nazwisk i nazwy skarżących — Dowód zasadności umieszczenia w wykazie — Obowiązek uzasadnienia)	25
2018/C 152/31	Sprawa T-33/16: Wyrok Sądu z dnia 14 marca 2018 r. – TestBioTech/Komisja [Środowisko naturalne — Produkty zmodyfikowane genetycznie — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 — Genetycznie zmodyfikowana soja MON 87769, MON 87705 i 305423 — Oddalenie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w przedmiocie decyzji zezwalających na wprowadzenie do obrotu — Pojęcie „prawa ochrony środowiska” — Artykuł 10 rozporządzenia nr 1367/2006]	26
2018/C 152/32	Sprawa T-108/16: Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 – Naviera Armas / Komisja (Pomoc państwa — Warunki użytkowania infrastruktury portowej w Puerto de Las Nieves przez przedsiębiorstwo świadczące usługi w zakresie przewozów morskich — Wyłączne użytkowanie infrastruktury finansowanej ze środków publicznych bez umowy koncesyjnej — Częściowe zwolnienie z opłat portowych — Skarga konkurenta — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa, wydana po przeprowadzeniu wstępnego postępowania wyjaśniającego — Poważne trudności zaistniałe podczas badania rozpatrywanych środków — Zmiany rozpatrywanego stanu faktycznego w toku postępowania administracyjnego — Pojęcie korzyści przyznanej z zasobów państwowych — Błędy w ocenie okoliczności faktycznych i naruszenia prawa — Orzeczenie sądu krajowego zawieszające skutki postępowania przetargowego — Wymóg sumiennego i bezstronnego badania skargi)	27
2018/C 152/33	Sprawa T-211/16: Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 – Caviro Distillerie i in. / Komisja [Dumping — Przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chin i produkowanego przez Hangzhou Bioking Biochemical Engineering Co., Ltd — Decyzja wykonawcza (UE) 2016/176 — Brak nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego — Artykuł 3 ust. 2, 3 i 5 oraz art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Kontrola wyrwykowa — Brak istotnej szkody — Oczywisty błąd w ocenie — Ustalenie szkody — Rentowność przemysłu Unii]	28

2018/C 152/34	Sprawa T-390/16: Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2018 r. – Grupo Osborne/EUIPO – Ostermann (DONTORO dog friendship) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego DONTORO dog friendship — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Komplementarność towarów i usług — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	29
2018/C 152/35	Sprawa T-424/16: Wyrok Sądu z dnia 14 marca 2018 r. – Gifi Diffusion/EUIPO – Crocs (Obuwie) [Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający but — Wcześniejszy wzór wspólnotowy — Podstawy unieważnienia — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 62 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Uwzględnienie podstawy nieważności przez izbę odwoławczą z urzędu — Właściwość izby odwoławczej — Artykuł 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002)]	29
2018/C 152/36	Sprawa T-651/16: Wyrok Sądu z dnia 14 marca 2018 r. – Crocs / EUIPO – Gifi Diffusion (Buty) [Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający but — Wcześniejszy wzór wspólnotowy — Podstawa unieważnienia — Brak nowości — Ujawnienie przed datą pierwszeństwa — Badanie stanu faktycznego z urzędu — Dowody uzupełniające przedstawione przed izbą odwoławczą — Artykuły 5 i 7 oraz art. 63 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 6/2002]	30
2018/C 152/37	Sprawa T-824/16: Wyrok Sądu z dnia 13 marca 2018 r. – Kiosked / EUIPO – VRT (K) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy K — Wcześniejszy graficzny znak towarowy Beneluxu K — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	31
2018/C 152/38	Sprawa T-1/17: Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 r. – La Mafia Franchises / EUIPO – Włochy (La Mafia SE SIENTA A LA MESA) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy La Mafia SE SIENTA A LA MESA — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Sprzeczność z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami — Artykuł 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	31
2018/C 152/39	Sprawa T-151/17: Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 r. – Marriott Worldwide/EUIPO – Graf (Przedstawienie uskrzydłonego byka) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający uskrzydłonego byka — Wcześniejsze graficzne unijny i krajowy znaki towarowe przedstawiające gryfa — Względna podstawa odmowy rejestracji — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 53 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Wcześniejsze prawo autorskie chronione prawem krajowym — Artykuł 53 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Badanie stanu faktycznego z urzędu — Artykuł 76 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 95 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001]	32
2018/C 152/40	Sprawa T-205/17: Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 r. – SSP Europe / EUIPO (SECURE DATA SPACE) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SECURE DATA SPACE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	33
2018/C 152/41	Sprawa T-279/17: Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 r. – Hermann Bock/EUIPO (Push and Ready) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Push and Ready — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001]}	33
2018/C 152/42	Sprawa T-346/17: Wyrok Sądu z dnia 13 marca 2018 r. – Hotelbeds Spain / EUIPO – Guidigo Europe (Guidego what to do next) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Guidego what to do next — Wcześniejszy unijny znak towarowy GUIDIGO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	34

2018/C 152/43	Sprawa T-482/13: Postanowienie Sądu z dnia 21 lutego 2018 r. – MedSkin Solutions Dr. Suwelack / EUIPO – Cryo-Save (CryoSafe) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umożnienie postępowania)	34
2018/C 152/44	Sprawa T-124/17: Postanowienie Sądu z dnia 5 marca 2018 r. – Estamede / EBC (Odpowiedzialność pozaumowna — Polityka gospodarcza i walutowa — EBC — Restrukturyzacja greckiego długu publicznego — Uczestnictwo greckiego podmiotu prawa publicznego zarządzającego funduszami emerytalnymi inżynierów i przedsiębiorców robót publicznych — Brak interesu własnego lub przeniesienia prawa do odszkodowania — Uchybienie wymogom formalnym — Oczywista niedopuszczalność)	35
2018/C 152/45	Sprawa T-196/17: Postanowienie Sądu z dnia 9 marca 2018 r. – Naftogaz of Ukraine / Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Decyzja Komisji w sprawie zmiany warunków wyłączenia spod przepisów Unii zasad korzystania z gazociągu OPAL dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	36
2018/C 152/46	Sprawa T-263/17: Postanowienie Sądu z dnia 27 lutego 2018 r. – SD / EIGE (Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa na czas określony — Decyzja o nieprzedłużeniu umowy — Wniosek o przedłużenie umowy mający ten sam przedmiot co zażalenie w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Niedopuszczalność)	36
2018/C 152/47	Sprawa T-84/18: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2018 r. – VG/Komisja	37
2018/C 152/48	Sprawa T-85/18: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2018 r. – Batchelor / Komisja	38
2018/C 152/49	Sprawa T-100/18: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 r. – Wehrheim / EBC	40
2018/C 152/50	Sprawa T-101/18: Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2018 r. – Austria/Komisja	40
2018/C 152/51	Sprawa T-112/18: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2018 r. – Pink Lady America / CPVO – WAAA (Cripps Pink)	42
2018/C 152/52	Sprawa T-113/18: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – Miles-Bramwell Executive Services / EUIPO (FREE)	43
2018/C 152/53	Sprawa T-114/18: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – Miles-Bramwell Executive Services / EUIPO (FREE)	43
2018/C 152/54	Sprawa T-116/18: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – Darmanin / EASO	44
2018/C 152/55	Sprawa T-124/18: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – Wendel i in. / Komisja	45
2018/C 152/56	Sprawa T-125/18: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – GranoSalus / Komisja	46
2018/C 152/57	Sprawa T-130/18: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – adidas International Trading i in. / Komisja	47
2018/C 152/58	Sprawa T-131/18: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Deichmann / Komisja	48
2018/C 152/59	Sprawa T-132/18: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Roland / Komisja	49
2018/C 152/60	Sprawa T-141/18: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Deichmann-Shoes UK Ltd / Komisja	50
2018/C 152/61	Sprawa T-142/18: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Buffalo – Boots GmbH / Komisja	52
2018/C 152/62	Sprawa T-152/18: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2018 r. – Sona Nutrition / EUIPO – Solgar Holdings (SOLGAR Since 1947 MultiPlus WHOLEFOOD CONCENTRATE MULTIVITAMIN FORMULA)	53
2018/C 152/63	Sprawa T-153/18: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2018 r. – Sona Nutrition / EUIPO – Solgar Holdings (SOLGAR Since 1947 MultiPlus WHOLEFOOD CONCENTRATE MULTIVITAMIN FORMULA)	54

2018/C 152/64	Sprawa T-154/18: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2018 r. – Sona Nutrition / EUIPO – Solgar Holdings (SOLGAR Since 1947 MultiPlus WHOLEFOOD CONCENTRATE MULTIVITAMIN FORMULA)	54
2018/C 152/65	Sprawa T-155/18: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2018 r. – Sona Nutrition / EUIPO – Solgar Holdings (SOLGAR Since 1947 MultiPlus WHOLEFOOD CONCENTRATE MULTIVITAMIN FORMULA)	55
2018/C 152/66	Sprawa T-158/18: Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2018 r. –Scaloni i Figini / Komisja	56
2018/C 152/67	Sprawa T-160/18: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2018 r. – Theodorakidi / EUIPO – Benopoulou (THYREOS VASSILIKI)	57
2018/C 152/68	Sprawa T-162/18: Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2018 r. – Beko / EUIPO – Acer (ALTUS)	58
2018/C 152/69	Sprawa T-688/13: Postanowienie Sądu z dnia 26 lutego 2018 r. – Deloitte Consulting / Komisja	59
2018/C 152/70	Sprawa T-155/16: Postanowienie Sądu z dnia 6 marca 2018 r. – CFA Institute / EUIPO – Bloss i in. (CERTIFIED FINANCIAL ENGINEER CFE)	59
2018/C 152/71	Sprawa T-156/16: Postanowienie Sądu z dnia 6 marca 2018 r. – CFA Institute / EUIPO – Ernst i Häcker (CERTIFIED FINANCIAL MODELER CFM)	59
2018/C 152/72	Sprawa T-641/17: Postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2018 r. – Ferri / EBC	59

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 152/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 142 z 23.4.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 134 z 16.4.2018

Dz.U. C 123 z 9.4.2018

Dz.U. C 112 z 26.3.2018

Dz.U. C 104 z 19.3.2018

Dz.U. C 94 z 12.3.2018

Dz.U. C 83 z 5.3.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 lipca 2017 r. w sprawie T-780/16, Mediaexpert / EUIPO, wniesione w dniu 22 września 2017 r. przez Mediaexpert sp. z o.o.

(Sprawa C-560/17 P)

(2018/C 152/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Mediaexpert sp. z o.o. (przedstawiciel: J. Aftyka, radca prawny)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 13 marca 2018 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos teismas (Litwa) w dniu 3 stycznia 2018 r. – TE; UD; YB; ZC / Luminor Bank AB

(Sprawa C-8/18)

(2018/C 152/03)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: TE; UD; YB; ZC

Strona pozwana: Luminor Bank AB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy osobę fizyczną, która przed dniem 1 listopada 2007 r., o którym mowa w art. 70 dyrektywy 2004/39⁽¹⁾, nabyła od banku pochodny instrument finansowy z wykorzystaniem środków pożyczonych od tego banku w oparciu o zabezpieczenie na rzecz tego banku, należy uznać za konsumenta w świetle prawa Unii na tej podstawie, że art. 3 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2011/83⁽²⁾ w sprawie praw konsumentów stanowi, iż dyrektywa ta nie ma zastosowania do umów „dotyczących usług finansowych”?

- 2) Czy osoba fizyczna, która przed dniem 1 listopada 2007 r., o którym mowa w art. 70 dyrektywy 2004/39/WE, nabyła od banku pochodny instrument finansowy z wykorzystaniem środków pożyczonych od tego banku w oparciu o zabezpieczenie na rzecz tego banku, należy uznać za klienta detalicznego i inwestora nieprofesjonalnego w odniesieniu do instrumentów finansowych w świetle prawa Unii, a jeżeli tak, to czy przepisy prawa Unii ustanawiające obowiązki informowania konsumentów i zakazujące konfliktu interesów w przypadku, gdy bank oferuje i sprzedaje instrument finansowy, takie jak przepisy dyrektywy 2003/6⁽³⁾, dyrektywy 2003/71⁽⁴⁾, dyrektywy 2001/34⁽⁵⁾, rozporządzenia nr 809/2004⁽⁶⁾, dyrektywy 2014/65⁽⁷⁾ i inne przepisy prawa Unii chroniące prawa konsumentów usług finansowych, powinny mieć zastosowanie w niniejszej sprawie?
- 3) Czy dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) należy interpretować w ten sposób, że nieujawnienie faktu, iż dostawca instrumentów finansowych nie jest upoważniony do świadczenia tej usługi finansowej, nieujawnienie istotnych informacji w prospekcie emisyjnym i w suplemencie do prospektu emisyjnego, jak również potencjalny konflikt interesów ze strony dostawcy instrumentów finansowych, może, przy zawieraniu umów dotyczących danego instrumentu finansowego, mieć bezpośredni wpływ (w określonym kierunku) na cenę danych instrumentów finansowych, a zatem druga strona umowy ma prawo żądać unieważnienia lub zmiany tych umów lub wypłacenia odszkodowania za poniesione straty?

- ⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. 2004, L 145, s. 1).
- ⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64).
- ⁽³⁾ Dyrektywa 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (Dz.U. 2003, L 96, s. 16).
- ⁽⁴⁾ Dyrektywa 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. 2003, L 345, s. 64; sprostowanie: Dz.U. 2008, L 179, s. 17).
- ⁽⁵⁾ Dyrektywa 2001/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie dopuszczenia papierów wartościowych do publicznego obrotu giełdowego oraz informacji dotyczących tych papierów wartościowych, które podlegają publikacji (Dz.U. 2001, L 184, s. 1).
- ⁽⁶⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 809/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. wykonujące dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie informacji zawartych w prospektach emisyjnych oraz formy, włączenia przez odniesienie i publikacji takich prospektów emisyjnych oraz rozpowszechniania reklam (Dz.U. 2004, L 149, s. 1).
- ⁽⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. 2014, L 173, s. 349; sprostowania: Dz.U. 2016, L 188, s. 28; Dz.U. 2016, L 273, s. 35; Dz.U. 2017, L 64, s. 116).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessisches Finanzgericht
(Niemcy) w dniu 16 stycznia 2018 r. – Federal Express Corporation, Deutsche Niederlassung /
Hauptzollamt Frankfurt am Main**

(Sprawa C-26/18)

(2018/C 152/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hessisches Finanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federal Express Corporation, Deutsche Niederlassung

Strona pozwana: Hauptzollamt Frankfurt am Main

Pytania prejudycjalne

1. Czy przywóz w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. d) i art. 30 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ wymaga, aby towar wprowadzony na terytorium Unii wszedł do obrotu gospodarczego Unii, czy wystarczy samo ryzyko, że wprowadzony towar wejdzie do obrotu gospodarczego Unii?

Jeżeli przywóz wymaga wejścia towaru do obrotu gospodarczego Unii:

2. Czy wejście towaru wprowadzonego na terytorium Unii do obrotu gospodarczego Unii ma miejsce już wtedy, gdy towar z naruszeniem przepisów prawa celnego nie zostaje objęty sytuacją, o której mowa w art. 61 ust. 1 dyrektywy lub, mimo że początkowo został objęty taką sytuacją, przestał jednak później podlegać tej sytuacji z powodu postępowania sprzecznego z prawem celnym, bądź w przypadku postępowania sprzecznego z prawem celnym wejście do obrotu gospodarczego Unii wymaga, aby można było przyjąć, że wskutek tego postępowania sprzecznego z prawem celnym towar wszedł do obrotu gospodarczego Unii na obszarze podatkowym państwa członkowskiego, w którym takie niezgodne z prawem postępowanie miało miejsce, i mógł podlegać konsumpcji lub użyciu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 18 stycznia 2018 r. – Tiroler Gebietskrankenkasse/Michael Moser**

(Sprawa C-32/18)

(2018/C 152/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu rewizyjnym: Tiroler Gebietskrankenkasse

Druga strona postępowania rewizyjnego: Michael Moser.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 60 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (rozporządzenie nr 883/2004) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które jest właściwe w dalszej kolejności (Austria) musi wypłacić jako świadczenie rodzinne jednemu z rodziców, który ma miejsce zamieszkania i zatrudnienia w państwie członkowskim właściwym w pierwszej kolejności (Niemcy) na podstawie artykułu 68 ustęp 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia nr 883/2004 kwotę różnicy pomiędzy zasiłkiem wychowawczym (Elterngeld) wypłaconym w państwie członkowskim właściwym w pierwszej kolejności a zależnym od wysokości dochodów zasiłkiem z tytułu opieki nad dzieckiem (Kinderbetreuungsgeld) w innym państwie członkowskim, jeżeli obydwój rodzice mieszkają wraz ze wspólnymi dziećmi w państwie członkowskim właściwym w pierwszej kolejności i tylko drugi z rodziców jest zatrudniony jako pracownik przygraniczny w państwie członkowskim właściwym w dalszej kolejności?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

- 2) Czy zależny od wysokości dochodu zasiłek z tytułu opieki nad dzieckiem (Kinderbetreuungsgeld) oblicza się według dochodu faktycznie osiągniętego w kraju zatrudnienia (Niemczech) czy według hipotetycznego dochodu osiąganego z porównywalnej działalności zarobkowej w państwie członkowskim właściwym w dalszej kolejności (Austrii)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 L 284, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 24 stycznia 2018 r. – Finanzamt Trier / Cardpoint GmbH jako następcy prawnemu Moneybox Deutschland GmbH

(Sprawa C-42/18)

(2018/C 152/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Trier

Druga strona postępowania: Cardpoint GmbH jako następcą prawny Moneybox Deutschland GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy działania techniczne i administracyjne podejmowane przez dostawcę usług na rzecz banku obsługującego bankomaty i wypłaty gotówkowe z bankomatów tego banku są zwolnione z podatku na mocy art. 13 część B lit. d) nr 3 dyrektywy 77/388/EWG ⁽¹⁾, jeżeli działania techniczne i administracyjne tego samego rodzaju, podejmowane przez dostawcę usług dla płatności kartą dokonywanych przy sprzedaży biletów do kina nie są, zgodnie z wyrokiem z Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 26 maja 2016 r., Bookit, C 607/14 (EU:C:2016:355), zwolnione z podatku na podstawie tego przepisu?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. 1977, L 145, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 22 listopada 2017 r. w sprawie T-771/16, Toontrack Music AB/Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 26 stycznia 2018 r. przez Toontrack Music AB

(Sprawa C-48/18 P)

(2018/C 152/07)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Toontrack Music AB (przedstawiciel: adwokat L.E. Ström)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie, podnosząc trzy różne zarzuty, wnosi do Sądu o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

- tytułem głównym wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie poprzez uwzględnienie żądań wysuniętych przed Sądem;
- posiłkowo, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

1. Podstawą odwołania wnoszącego je jest to, że zaskarżony wyrok, jak podnosi wnoszący odwołanie w ramach zarzutu pierwszego, jest sprzeczny z obowiązującym prawem na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b), art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 2, jak podnosi w ramach zarzutu drugiego na podstawie art. 76 i w ramach zarzutu trzeciego odwołania na podstawie art. 65 i 75 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009⁽¹⁾ z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001⁽²⁾ z dnia 14 czerwca 2017 r. (zwanego dalej „rozporządzeniem”)].
2. Zarzut pierwszy odwołania dotyczy tego, że zaskarżony wyrok jest błędny, ponieważ Sąd błędnie stwierdził, że zgłoszenie do rejestracji unijnego znaku towarowego nr 13 945 423 EZMIX ma charakter opisowy w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia i nie ma wystarczającego charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia. Ponieważ EZMIX w całości jest oznaczeniem odróżniającym, Sąd popełnił błąd, uznając, że na podstawie rozporządzenia istnieją podstawy do odmowy rejestracji. Sąd nie uwzględnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy dotyczących znaczenia, używania i rozpoznawalności zgłoszenia w odniesieniu do właściwego kręgu odbiorców. Sąd naruszył zatem prawo.
3. Zarzut drugi odwołania dotyczy tego, że Sąd również naruszył prawo, nie uwzględniając art. 86 rozporządzenia i zniekształcając dowody. Sąd zakłada, że łatwość jest ważnym punktem sprzedaży w związku z urządzeniami do nagrywania muzyki i oprogramowaniem oraz jest jednym z kluczowych czynników. Sąd nieprawidłowo zastosował art. 76 w taki sposób, że dowody w sprawie zostały zniekształcone. Niedociągnięcia w ocenie doprowadziły do nieuzasadnionej i błędnej konkluzji, która nie jest poparta faktami, mającymi decydujące znaczenie w wyroku Sądu
4. Zarzut trzeci odwołania dotyczy tego, że Sąd pominął art. 65 i 75 rozporządzenia, a tym samym naruszył prawo, ponieważ nie dał wnoszącemu odwołanie możliwości przedstawienia ustnie argumentacji na temat okoliczności leżącej u podstaw zaskarżonego wyroku i decyzji Izby Odwoławczej EUIPO.
5. Okoliczność ta została przedstawiona po raz pierwszy w decyzji Izby Odwoławczej EUIPO, nie została uzasadniona przez EUIPO i wzmianka o niej zaskoczyła wnoszącego odwołanie. W związku z tym możliwe było, że dowody przedstawione przez wnoszącego odwołanie w celu przeciwstawienia się ważności tej okoliczności zostały uwzględnione po raz pierwszy dopiero przed Sądem i wobec tego uniemożliwiono wnoszącemu odwołanie przedstawienie pełnych dowodów, co jest sprzeczne z zasadą równości broni (principle of equal arms).

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 L 78, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2017 L 154, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Hiszpania) w dniu 26 stycznia 2018 r. – Carlos Escribano Vindel / Ministerio de Justicia

(Sprawa C-49/18)

(2018/C 152/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Carlos Escribano Vindel

Strona pozwana: Ministerio de Justicia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ogólną zasadę prawa Unii zakazującą wszelkiej dyskryminacji należy interpretować w ten sposób, że nie jest z nią sprzeczny przepis krajowy zawarty w art. 31 ust. 1 Ley 39/2010, de 22 de diciembre, de Presupuestos Generales del Estado para el año 2011, który wprowadza obniżenie wynagrodzenia w różnej proporcji i w większym stopniu dla części pracowników wymiaru sprawiedliwości otrzymujących mniejsze wynagrodzenie, zmuszając ich do większego poświęcenia w celu pokrycia wydatków publicznych? (zasada niedyskryminacji)
- 2) Czy ustanowioną w prawie Unii ogólną zasadę zachowania niezawisłości sędziowskiej poprzez sprawiedliwe i stabilne wynagrodzenie, zgodne z zadaniami wykonywanymi przez pracowników wymiaru sprawiedliwości, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona obowiązywaniu przepisu krajowego takiego jak przepis zawarty w art. 31 ust. 1 Ley 39/2010, de 22 de diciembre, de Presupuestos Generales del Estado, który nie uwzględnia charakteru pełnionej funkcji, stażu pracy i znaczenia wykonywanych obowiązków oraz wymaga jedynie większego poświęcenia od osób, które otrzymują najmniejsze wynagrodzenie spośród pracowników wymiaru sprawiedliwości, w celu pokrycia wydatków publicznych? (zasada niezawisłości sędziowskiej)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Norderstedt
(Niemcy) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Christian Füllä / Toolport GmbH**

(Sprawa C-52/18)

(2018/C 152/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Norderstedt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Christian Füllä

Strona pozwana: Toolport GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 3 akapit trzeci dyrektywy 1999/44/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy, w celu umożliwienia naprawy lub zastąpienia, towar konsumpcyjny zakupiony na odległość zawsze tylko w miejscu, gdzie towar ten się znajduje?
- 2) Jeżeli nie, to:

Czy art. 3 ust. 3 akapit trzeci dyrektywy 1999/44/WE należy interpretować w ten sposób, że konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy, w celu umożliwienia naprawy lub zastąpienia, towar konsumpcyjny zakupiony na odległość zawsze w siedzibie przedsiębiorcy?
- 3) Jeżeli nie, to:

Jakie kryteria można wywnioskować z art. 3 ust. 3 akapit trzeci dyrektywy 1999/44/WE co do ustalenia miejsca, w którym konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy towar konsumpcyjny zakupiony na odległość w celu umożliwienia naprawy albo zastąpienia?

- 4) Jeżeli miejsce, w którym konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy towar konsumpcyjny zakupiony na odległość w celu sprawdzenia i umożliwienia spełnienia świadczenia następczego, znajduje się – zawsze lub w konkretnym przypadku – w siedzibie przedsiębiorcy, to:

Czy jest zgodne z art. 3 ust. 3 akapit pierwszy w związku z art. 3 ust. 4 dyrektywy 1999/44/WE, że konsument musi wyłożyć na koszty transportu do lub z siedziby przedsiębiorcy, czy też z obowiązku „wolnej od opłat naprawy” wynika, że sprzedawca jest zobowiązany do zapłaty zaliczki?

- 5) Jeżeli miejsce, w którym konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy towar konsumpcyjny zakupiony na odległość w celu sprawdzenia i umożliwienia spełnienia świadczenia następczego, znajduje się – zawsze lub w konkretnym przypadku – w siedzibie przedsiębiorcy i spoczywający na konsumentach obowiązek wyłożenia na koszty transportu jest zgodny z art. 3 ust. 3

Czy art. 3 ust. 3 akapit trzeci w związku z art. 3 ust. 5 tiret drugie dyrektywy 1999/44/WE należy interpretować w ten sposób, że konsument, który zgłosił przedsiębiorcy jedynie wadę towaru, bez zaoferowania, że przetransportuje towar do siedziby przedsiębiorcy, nie jest uprawniony do żądania unieważnienia umowy?

- 6) Jeżeli miejsce, w którym konsument powinien udostępnić przedsiębiorcy towar konsumpcyjny zakupiony na odległość w celu sprawdzenia i umożliwienia spełnienia świadczenia następczego znajduje się – zawsze lub w konkretnym przypadku – w siedzibie przedsiębiorcy, ale spoczywający na konsumentach obowiązek wyłożenia na koszty transportu nie jest zgodny z art. 3 ust. 3 akapit pierwszy w związku z art. 3 ust. 4 dyrektywy 1999/44/WE, to:

Czy art. 3 ust. 3 akapit trzeci w związku z art. 3 ust. 5 tiret drugie dyrektywy 1999/44/WE należy interpretować w ten sposób, że konsument, który zgłosił przedsiębiorcy jedynie wadę, bez zaoferowania, że przetransportuje towar do siedziby przedsiębiorcy, nie jest uprawniony do żądania unieważnienia umowy?

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. 1999, L 171, s. 12).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional
(Hiszpania) w dniu 29 stycznia 2018 r. – Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO) /
Deutsche Bank SAE**

(Sprawa C-55/18)

(2018/C 152/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Strona pozwana: Deutsche Bank SAE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy rozumieć, że Królestwo Hiszpanii podjęło na podstawie art. 34 i 35 ET, zgodnie z wykładnią przyjętą przez orzecznictwo, środki niezbędne do zapewnienia skuteczności ograniczenia wymiaru czasu pracy oraz dobowego i tygodniowego odpoczynku, przewidzianych w art. 3, 5 i 6 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r., tym pracownikom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, którzy nie zobowiązali się wprost, indywidualnie lub zbiorowo do pracy w godzinach nadliczbowych i nie mają statusu pracowników wykonujących pracę w trasie, pracowników żegluga handlowej lub pracowników wykonujących pracę w transporcie kolejowym?

- 2) Czy art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 3, 5, 6, 16 i 22 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r., w związku z art. 4 ust. 1, art. 11 ust. 3 i art. 16 ust. 3 dyrektywy 89/391/EWG⁽²⁾ Rady z dnia 12 czerwca 1989 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym takim jak art. 34 i 35 ET, z których, zgodnie z ugruntowaną linią orzeczniczą, nie można wywieść obowiązku wprowadzenia przez przedsiębiorstwo systemu ewidencji dobowego, rzeczywistego czasu pracy pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, którzy nie zobowiązali się wprost, indywidualnie lub zbiorowo do pracy w godzinach nadliczbowych i nie mają statusu pracowników wykonujących pracę w trasie, pracowników żeglugi handlowej lub pracowników wykonujących pracę w transporcie kolejowym?
- 3) Czy należy rozumieć, że stanowcze polecenie skierowane do państw członkowskich ustanowione w art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w art. 3, 5, 6, 16 i 22 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r., w związku z art. 4 ust. 1, art. 11 ust. 3 i art. 16 ust. 3 dyrektywy 89/391/EWG Rady z dnia 12 czerwca 1989 r., mające na celu ograniczenie wymiaru czasu pracy wszystkich pracowników, jest zapewnione zwykłym pracownikom na podstawie przepisów krajowych zawartych w art. 34 i 35 ET, z których, jak wynika z ugruntowanej linii orzeczniczej, nie można wywieść obowiązku wprowadzenia przez przedsiębiorstwo systemu ewidencji dobowego, rzeczywistego czasu pracy pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, którzy nie zobowiązali się wprost, indywidualnie lub zbiorowo do pracy w godzinach nadliczbowych i nie mają statusu pracowników wykonujących pracę w trasie, pracowników żeglugi handlowej lub pracowników wykonujących pracę w transporcie kolejowym?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. 1989, L 183, s. 1).

Odwołanie wniesione w dniu 29 stycznia 2018 r. przez Komisję Europejską od wyroku Sądu z dnia 17 listopada 2017 r. w sprawie T-263/15, Gmina Miasto Gdynia i Port Lotniczy Gdynia Kosakowo / Komisja

(Sprawa C-56/18 P)

(2018/C 152/11)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Herrmann, D. Recchia i S. Noë, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Gmina Miasto Gdynia, Port Lotniczy Gdynia Kosakowo sp. z o.o., Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 17 listopada 2017r. w sprawie T-263/15, Gmina Miasto Gdynia i Port Lotniczy Gdynia-Kosakowo sp. z o.o.;
- oddalenie trzeciego zastrzeżenia szóstego zarzutu skargi jako nieuzasadnione;
- odesłanie sprawy do Sądu w celu rozpoznania pozostałych pięciu zarzutów skargi;

pomocniczo:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 17 listopada 2017r. w sprawie T-263/15, Gmina Miasto Gdynia i Port Lotniczy Gdynia-Kosakowo sp. z o.o., w zakresie w jakim pkt 1 jego sentencji obejmuje również rozstrzygnięcie dotyczące pomocy inwestycyjnej;

- odesłanie sprawy do Sądu w celu rozpoznania pozostałych pięciu zarzutów skargi;
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji wyrok Sądu w sprawie T-263/15 powinien zostać uchylony, bowiem obarczony jest błędami prawnymi, które Komisja zgrupowała w trzy zarzuty prawne:

1. Błędna kwalifikacja prawna „prawa zainteresowanych stron do przedstawienia uwag” i konsekwencji prawnych jego naruszenia w świetle wyroku Trybunału Ferriere Nord SpA /Komisja, C-49/05 P.

Zaskarżona decyzja 2015/1586/UE⁽¹⁾ opierała jej rozstrzygnięcie co do niezgodności z rynkiem wewnętrznym pomocy operacyjnej dla spółki PLGK na dwóch niezależnych od siebie podstawach. Główną podstawą tej niezgodności była niezgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy inwestycyjnej (zob. motyw 244 zaskarżonej decyzji). Brak spełnienia pierwszego kryterium określonego w Wytycznych z 2014 r. co do przyczynienia się pomocy operacyjnej do osiągnięcia jasno sprecyzowanego celu stanowiącego przedmiot wspólnego zainteresowania stanowił tylko drugi uzupełniający powód dla stwierdzenia niezgodności tej pomocy z rynkiem wewnętrznym.

Rozumowanie Sądu w motywach 71-89 wyroku zakładało natomiast, że niezgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy operacyjnej dla spółki PLGK wynika wyłącznie z zastosowania Wytycznych z 2014 r. i dlatego Sąd przeprowadził analizę kierując się wyrokiem Ferriere Nord SpA /Komisja, C-49/05 P. Założenie to wynikało z błędnej interpretacji zaskarżonej decyzji i w szczególności jej motywów 244-245 (zob. drugi zarzut odwołania, poniżej). Gdyby Sąd poprawnie zinterpretował zaskarżoną decyzję w tym względzie musiałby stwierdzić, że badanie zastrzeżenia trzeciego szóstego zarzutu było od początku nieskuteczne (inopérant), bowiem nie mogło ono prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

W motywach 69-89 wyroku Sąd popełnił dwa błędy prawne, gdyż zastosował „prawo do przedstawienia uwag” jakie zainteresowane strony wynoszą z art.108 ust.2 TFUE w sprzeczności z wyrokiem Trybunału w sprawie Ferriere Nord SpA /Komisja, C-49/05 P, motywy 78-84. Pierwszy zarzut prawny składa się z dwóch części:

- i) błąd w kwalifikacji prawnej „prawa zainteresowanych stron do przedstawienia uwag” w sytuacji zaistniałej u podstaw wyroku jako „istotnego wymogu formalnego”, którego niedochowanie automatycznie prowadzi do stwierdzenia niezgodności z prawem decyzji Komisji bez wykazania wpływu tego naruszenia na sytuację strony i rozstrzygnięcie decyzji (motywy 70, 81 i 83 wyroku).
- ii) nawet jednak gdyby przyjąć – jak to uczynił Sąd – że niezgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy operacyjnej dla spółki PLGK wynikała z zastosowania Wytycznych z 2014 r., *quod non*, Sąd błędnie zinterpretował i zastosował w tym względzie wyrok Trybunału w sprawie Ferriere Nord SpA /Komisja, C-49/05 P. W rzeczywistości bowiem postanowienia Wytycznych z 2014 r. zastosowane przy ocenie pomocy operacyjnej były co do istotny takie same jak postanowienia zastosowane w wycofanej decyzji na podstawie Wytycznych z 2005 r. i zatem uwagi zainteresowanych stron co do Wytycznych z 2014 r. nie mogły wpłynąć na rozstrzygnięcie decyzji w tym zakresie.

2. Błędna interpretacja zaskarżonej decyzji i wycofanej decyzji Komisji.

Stwierdzona przez Sąd w motywie 89 wyroku niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji opiera się na błędnej interpretacji w motywach 84-87 wyroku powodu niezgodności z rynkiem wewnętrznym pomocy operacyjnej przedstawionym w motywie 244 zaskarżonej decyzji jako wynikającego z Wytycznych z 2014 r. oraz wycofanej decyzji 2014/883/UE⁽²⁾. Błędna interpretacja motywu 244 zaskarżonej decyzji wynikała z błędnej interpretacji motywu 245 tejże decyzji.

W motywie 244 zaskarżonej decyzji Komisja powołała się na motyw 227 wycofanej decyzji 2014/883/UE powtarzając wniosek w nim wyciągnięty, że „przyznanie pomocy operacyjnej, aby zapewnić realizację projektu inwestycyjnego, w którym wykorzystuje się pomoc na inwestycje niezgodną z rynkiem wewnętrznym, jest ze swej natury niezgodne z rynkiem wewnętrznym”. W następnym zdaniu motywu 244 Komisja uzasadniła ten wniosek następująco: „Bez pomocy inwestycyjnej niezgodnej z rynkiem wewnętrznym port lotniczy w Gdyni nie istniałby, ponieważ jest on całkowicie finansowany z tej pomocy, a pomocy operacyjnej nie można udzielić na nieistniejącą infrastrukturę portu lotniczego.”

W motywie 245 natomiast Komisja stwierdziła, że „taki wniosek, wyciągnięty zgodnie z wytycznymi w sprawie lotnictwa z 2005r. jest w jednakowym stopniu ważny w kontekście wytycznych w sprawie lotnictwa z 2014r i wystarcza, aby stwierdzić, że pomoc operacyjna przyznana na rzecz operatora portu lotniczego jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.”

Zwrot „ważny w kontekście wytycznych w sprawie lotnictwa z 2014r.” użyty w motywie 245 zaskarżonej decyzji nie oznacza, że wynika on z tych Wytycznych. Chodzi o to, że nie może on być wzruszony przez zastosowanie postanowień Wytycznych z 2014r. Przywołany motyw 245 zaskarżonej decyzji wskazuje, że niezgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy operacyjnej wynikająca z niezgodności pomocy inwestycyjnej jest niezależna (opiera się na innej argumentacji) od Wytycznych z 2014r. „Pewna nieścisłość”, na którą Sąd wskazywał w motywie 85 wyroku, jaka wystąpiła w odniesieniu do wycofanej decyzji nie jest w stanie zakwestionować prawidłowości ww. wniosku zaskarżonej decyzji.

3. Zarzut prawny: pkt 1 sentencji wyroku jest nieproporcjonalny.

Tytułem pomocniczym, na wypadek gdyby Trybunał oddalił poprzednie zarzuty odwołania, Komisja podnosi, że pkt.1 sentencji wyroku uchylający w całości art.2-5 zaskarżonej decyzji jest nieproporcjonalny. Wykracza on poza zakres stwierdzonej w motywach 71-89 wyroku niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji związanej z pomocą operacyjną obejmując rozstrzygnięcie dotyczące pomocy inwestycyjnej. Sąd błędnie stwierdził, że zaskarżona decyzja nie jest rozdzielna opierając się na brzmieniu jej art.2. Natomiast zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kryterium rozdzielności aktu stanowi to, czy skutek częściowego jego uchylecia doszłoby do jego zmiany co do istoty. Stwierdzając nieważność zaskarżonej decyzji odnośnie pomocy operacyjnej istota zaskarżonej decyzji nie zostałaby zmieniona, gdyż decyzja ta dotyczyłaby w dalszym ciągu pomocy inwestycyjnej dla spółki PLGK.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2015/1586 z dnia 26 lutego 2015 r. w sprawie środka SA.35388 (13/C) (ex 13/NN i ex 12/N) – Polska – Utworzenie portu lotniczego Gdynia-Kosakowo (notyfikowana jako dokument nr C(2015) 1281); Dz.U. L 250, s. 165.

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 11 lutego 2014 r. w sprawie środka SA.35388 (13/C) (ex 13/NN i ex 12/N) – Polska – Utworzenie portu lotniczego Gdynia-Kosakowo (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 759); Dz.U. L 357, s. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 30 stycznia 2018 r. – AX/ BW

(Sprawa C-57/18)

(2018/C 152/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: AX

Druga strona postępowania rewizyjnego: BW

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych ⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą 98/59/WE”) należy interpretować w ten sposób, że w celu określenia liczby pracowników zwykle zatrudnionych w zakładzie należy oprzeć się na liczbie pracowników zatrudnionych w zwykłym toku działalności w chwili zwolnienia?
- 2) Czy art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 98/59/WE należy interpretować w ten sposób, że przy określaniu liczby pracowników zwykle zatrudnionych w zakładzie przedsiębiorstwa użytkownika można uwzględnić zatrudnionych tam pracowników tymczasowych?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

- 3) Jakie wymogi obowiązują przy uwzględnianiu pracowników tymczasowych przy określeniu liczby pracowników zwykle zatrudnionych w zakładzie przedsiębiorstwa użytkownika?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 2 lutego 2018 r. – SC Petrotel-Lukoil SA / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

(Sprawa C-68/18)

(2018/C 152/13)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Petrotel-Lukoil SA

Strona pozwana: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 21 ust. 3 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej ⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie przepisom art. 175, Codul fiscal – Legea nr. 571 (kodeksu podatkowego – ustawy nr 571) z dnia 22 grudnia 2003 r., obowiązującym do dnia 31 marca 2010 r., oraz przepisom art. 20616, Codul fiscal – Legea nr. 571/2003, obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2010 r., jak również późniejszym unormowaniom?
- 2) Czy przepisy art. 2 ust. 3 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej stoją na przeszkodzie przepisom art. 175 Codul fiscal – Legea nr. 571, obowiązującym do dnia 31 marca 2010 r. oraz przepisom art. 20616 Codul fiscal – Legea nr. 571/2003, obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2010 r., jak również późniejszym unormowaniom?

- 3) Czy zasada proporcjonalności sprzeciwia się temu, by państwo pominęło okoliczność, że spółka uzyskała, po kontroli podatkowej, decyzję pozwalającą na zrównanie produktu „półprzetworzone oleje opałowe” z produktem „oleje opałowe [păcură]” i aby, przy okazji rozpatrywania zażalenia podatnika/spółki, został utrzymany podatek akcyzowy pierwotnie obliczony dla produktu „olej napędowy”?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 283, s. 51.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Słowenii

(Sprawa C-69/18)

(2018/C 152/14)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk, G. von Rintelen, M. Žebre)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie do dnia 17 czerwca 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do zachowania zgodności z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/56/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającą dyrektywę 2006/43/WE w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych (Dz.U. 2014, L 158, s. 196), a w każdym razie poprzez nieprzekazanie Komisji wspomnianych przepisów, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 tej dyrektywy;
- zobowiązanie Republiki Słowenii na mocy art. 260 ust. 3 TFUE do zapłaty okresowej kary pieniężnej w wysokości 7 986,60 EUR dziennie od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/56/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającą dyrektywę 2006/43/WE w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych Republika Słowenii powinna była przyjąć i przekazać Komisji przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne do zachowania zgodności z tą dyrektywą do dnia 17 czerwca 2016 r. Ponieważ do końca tego terminu Republika Słowenii nie poinformowała Komisji o transponowaniu wszystkich przepisów wspomnianej dyrektywy, Komisja postanowiła wnieść sprawę do Trybunału.

W swojej skardze Komisja wnosi do Trybunału o zobowiązanie Republiki Słowenii do zapłaty okresowej kary pieniężnej w wysokości 7 986,60 EUR dziennie. Przy obliczaniu tej kwoty Komisja wzięła pod uwagę wagę i czas trwania naruszenia prawa Unii, a także skutek odstraszający w stosunku do zdolności płatniczej tego państwa członkowskiego, to znaczy Republiki Słowenii.

Termin na transponowanie dyrektywy upłynął w dniu 17 czerwca 2016 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Oradea (Rumunia) w dniu 8 lutego 2018 r. – CV / DU

(Sprawa C-85/18)

(2018/C 152/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Oradea

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CV

Strona pozwana: DU

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie miejsca zwykłego pobytu dziecka w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że to miejsce zwykłego pobytu odpowiada miejscu, z którym dziecko wykazuje pewną integrację ze środowiskiem społecznym i rodzinnym, niezależnie od okoliczności, że w innym państwie członkowskim zostało wydane orzeczenie po przeprowadzeniu się dziecka wraz z jego ojcem na terytorium państwa, w którym małoletni zintegrował się z tym środowiskiem społecznym i rodzinnym? Czy też, w takim przypadku należy zastosować przepisy art. 13 rozporządzenia nr 2201/2003, które określają jurysdykcję w oparciu o obecność dziecka?
- 2) Czy okoliczność, że małoletni posiada obywatelstwo państwa członkowskiego, w którym zamieszkał ze swym ojcem, w sytuacji, gdy jego rodzice posiadają tylko obywatelstwo rumuńskie, jest istotna do celów określenia miejsca zwykłego pobytu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003 L 338, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal in Northern Ireland (Zjednoczone Królestwo) w dniu 9 lutego 2018 r. – Ermira Bajratari / Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-93/18)

(2018/C 152/16)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal in Northern Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Ermira Bajratari

Druga strona postępowania: Secretary of State for the Home Department

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dochód z zatrudnienia, które w świetle prawa krajowego jest nielegalne, może zostać uwzględniony w celu wykazania, że dana osoba dysponuje w pełni lub częściowo wystarczającymi zasobami w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy o obywatelach ⁽¹⁾?

- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy przesłanki określone w art. 7 ust. 1 lit. b) mogą być spełnione, jeśli zatrudnienie uznaje się za nietrwałe jedynie ze względu na jego nielegalny charakter?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 12 lutego 2018 r. – Nalini Chenchooliah / Minister for Justice and Equality

(Sprawa C-94/18)

(2018/C 152/17)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nalini Chenchooliah

Strona pozwana: Minister for Justice and Equality

Pytania prejudycjalne

- 1) Jeżeli małżonkowi obywatela UE, który skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się na podstawie art. 6 dyrektywy 2004/38/WE (¹) odmówiono prawa pobytu na podstawie art. 7 ze względu na to, że ten obywatel UE nie korzysta lub już przestał korzystać z praw wynikających z traktatu UE w przyjmującym państwie członkowskim i jeżeli planowane jest wydalenie tego małżonka z omawianego państwa członkowskiego, to czy wydalenie to powinno nastąpić na mocy przepisów dyrektywy i zgodnie z nimi, czy też jest objęte zakresem prawa krajowego państwa członkowskiego?
- 2) W przypadku gdy odpowiedź na powyższe pytanie jest taka, że wydalenia należy dokonać zgodnie z przepisami dyrektywy, to czy wydalenie z terytorium powinno odbyć się na podstawie i zgodnie z wymogami rozdziału VI dyrektywy, a w szczególności z jej art. 27 i 28, czy też państwo członkowskie może w takich okolicznościach powołać się na inne przepisy dyrektywy, w szczególności jej art. 14 i 15?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004 L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 12 lutego 2018 r. – T. Boer & Zonen BV / Staatssecretaris van Economische Zaken

(Sprawa C-98/18)

(2018/C 152/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: T. Boer & Zonen BV

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Economische Zaken

Pytanie prejudycjalne

Czy sekcję I rozdział VII pkt 1 i 3 załącznika III do rozporządzenia nr 853/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że mięso musi zostać poddane schłodzeniu w samej ubojni, tak że jego przeładunek do samochodu chłodni może rozpocząć się dopiero, gdy osiągnie ono temperaturę nie wyższą niż 7°C, czy też schładzanie może odbywać się również w samochodzie chłodni, pod warunkiem że pozostaje on na terenie ubojni?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. 2004, L 139, s. 55).

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 30 listopada 2017 r. w sprawie T-687/16
Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret AŞ / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności
Intelektualnej, wniesione w dniu 13 lutego 2018 r. przez Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret
AŞ**

(Sprawa C-104/18 P)

(2018/C 152/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret AŞ (przedstawiciele: adwokaci J. Güell Serra, E. Stoyanov Edisonov)

Inne strony postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Joaquín Nadal Esteban

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- unieważnienie unijnego znaku towarowego nr 9917436; oraz
- obciążenie Joaquína Nadala Estebana i EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku w odniesieniu do oceny przesłanek zastosowania art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ Sąd orzekł, że z wyroku Trybunału z dnia 11 czerwca 2009 r., *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, wynika, że zła wiara zakładała istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd i w konsekwencji wymagała, aby rozpatrywane towary i usługi musiały być podobne lub identyczne.

Wnoszący odwołanie twierdzi, że z wyroku w sprawie *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* nie wynika, że zła wiara ze strony zgłaszającego znak towarowy zakłada istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd pomiędzy znakami towarowymi/oznaczeniami stron, ale że istnienie takiego prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd jest tylko jednym z czynników, które mogą zostać uwzględnione, ale nie warunkiem *sine qua non* zastosowania art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Wnoszący odwołanie podnosi zatem, że poprzez stwierdzenie, że art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 zakładał lub wymagał istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd opinii publicznej ze względu na podobieństwo lub identyczność rozpatrywanych towarów lub usług, Sąd dokonał błędnej interpretacji wyroku w sprawie Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli i błędnie zastosował art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009. W konsekwencji Sąd naruszył prawo.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) w dniu 14 lutego 2018 r. – Sandoz Ltd, Hexal AG/G.D. Seale LLC, Janssen Sciences Ireland

(Sprawa C-114/18)

(2018/C 152/20)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Sandoz Ltd, Hexal AG

Druga strona postępowania: G.D. Seale LLC, Janssen Sciences Ireland

Pytania prejudycjalne

W przypadku gdy jedyny składnik aktywny będący przedmiotem dodatkowego świadectwa ochronnego wydanego na mocy [rozporządzenia (WE) nr 469/2009] ⁽¹⁾ należy do grupy związków objętych definicją Markusha w zastrzeżeniu patentowym, przy czym wszystkie związki należące do tej grupy stanowią główny innowacyjny element postępu technicznego patentu, czy dla celów art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 469/2009 wystarczy, że związek przy badaniu jego struktury zostanie natychmiast rozpoznany jako należący do grupy (a zatem byłoby objęty ochroną patentową na podstawie krajowego prawa patentowego), czy też poszczególne podstawniki niezbędne dla stworzenia aktywnego składnika muszą należeć do tych, które osoba wykwalifikowana może, w oparciu o posiadaną wiedzę ogólną, wyprowadzić z treści zastrzeżeń patentowych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. 2009, L 152, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal correctionnel de Saint-Brieuc – Chambre détachée de Guingamp (Francja) w dniu 12 lutego 2018 r. – Procureur de la République / Tugdual Carlier i in.

(Sprawa C-115/18)

(2018/C 152/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal correctionnel de Saint-Brieuc – Chambre détachée de Guingamp

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Procureur de la République

Strona pozwana: Tugdual Carluer, Yann Latouche, Dominique Legeard, Thierry Leleu, Dimitri Pinschof, Brigitte Plunian, Rozenn Marechal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy europejskie rozporządzenie nr 1107/2009⁽¹⁾ jest zgodne z zasadą ostrożności, skoro nie zawiera precyzyjnej definicji, czym jest substancja czynna, pozostawiając uznaniu wnioskodawcy, co nazwie substancją czynną w swoim produkcie i umożliwiając mu ukierunkowanie całej dokumentacji załączanej do wniosku na jedną substancję, podczas gdy wprowadzany przez niego do obrotu gotowy produkt zawiera wiele substancji?
- 2) Czy realizacja zasady ostrożności i bezstronność zezwolenia na wprowadzenie do obrotu są zagwarantowane, jeżeli testy, analizy i oceny niezbędne do przeprowadzenia postępowania w sprawie są wykonywane przez samych wnioskodawców, którzy przy ich prezentacji mogą być stronniczy, bez jakiegokolwiek niezależnej kontranalizy?
- 3) Czy realizacja zasady ostrożności i bezstronność zezwolenia na wprowadzenie do obrotu są zagwarantowane, jeżeli sprawozdania z oceny wniosków o wydanie zezwolenia nie są publikowane z uwagi na ochronę tajemnicy przemysłowej?
- 4) Czy europejskie rozporządzenie nr 1107/2009 jest zgodne z zasadą ostrożności, skoro nie bierze pod uwagę wielości substancji czynnych i ich łącznego stosowania, w szczególności gdy nie przewiduje na poziomie europejskim jakiegokolwiek szczególnej i całościowej analizy łączenia substancji czynnych w ramach jednego produktu?
- 5) Czy europejskie rozporządzenie nr 1107/2009 jest zgodne z zasadą ostrożności, skoro w rozdziałach trzecim i czwartym zwalnia z analizy w zakresie toksyczności (genotoksyczności, badania właściwości rakotwórczych, zaburzeń hormonalnych [...]) pestycydy w formach użytkowych, jakie są wprowadzane do obrotu i na jakie konsumenci i środowisko są narażeni, zobowiązując tylko do skróconych testów wykonywanych każdorazowo przez wnioskodawców?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 16 lutego 2018 r. – Marc Gómez del Moral Guasch / Bankia S.

A.

(Sprawa C-125/18)

(2018/C 152/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Marc Gómez del Moral Guasch

Strona pozwana: Bankia S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wskaźnik IRPH CAJAS⁽¹⁾ powinien podlegać ochronie sądowej w tym sensie, że sąd powinien zbadać jego zrozumiałość dla konsumenta, bez względu na fakt, iż wskaźnik ten podlega uregulowaniu w przepisach wykonawczych lub administracyjnych, ponieważ przypadek taki nie został przewidziany w art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13⁽²⁾, gdyż nie chodzi tu o warunek obowiązkowy, lecz o zmienne odsetki stanowiące wynagrodzenie, [postanowienie w przedmiocie których jest] opcjonalnie zawierane w umowie przez przedsiębiorcę?
- 2) 2.1. Czy, zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, nietransponowanej do hiszpańskiego porządku prawnego, sprzeczne z dyrektywą 93/13 oraz jej art. 8 jest powoływanie się przez hiszpański sąd na przepis art. 4 ust. 2 wspomnianej dyrektywy oraz ich stosowanie, jeżeli nie został on transponowany do hiszpańskiego porządku prawnego zgodnie z wolą prawodawcy, który miał na celu zapewnienie pełnej ochrony wszystkich warunków, które przedsiębiorca mógłby zapisać w umowie zawartej z konsumentami, w tym dotyczących głównego przedmiotu umowy, nawet gdyby zostały one sporządzone prostym i zrozumiałym językiem?

- 2.2. W każdym razie, czy dla zrozumienia mającego zasadnicze znaczenie warunku, a mianowicie dotyczącego wskaźnika IRPH, konieczne jest przeprowadzenie działań informacyjnych lub promocyjnych dotyczących poniższych faktów lub danych, bądź któregoś z nich?
- (i) Wyjaśnienie, w jaki sposób jest obliczana stopa referencyjna, to znaczy poinformowanie, że powyższy wskaźnik obejmuje prowizje oraz pozostałe koszty związane z odsetkami nominalnymi, że jest to prosta średnia nieważona, że przedsiębiorca musiał wiedzieć i poinformować o konieczności skorygowania tego wskaźnika o ujemny spread oraz że przekazane dane nie są udostępniane publicznie, w odróżnieniu od innej powszechnie stosowanej stopy procentowej, EURIBOR.
  - (ii) Wyjaśnienie, w jaki sposób powyższy wskaźnik zmieniał się w przeszłości oraz jak może zmieniać się w przyszłości, poprzez poinformowanie konsumenta i przedstawienie mu wykresów wyjaśniających mu prostym i zrozumiałym językiem wahań tej konkretnej stopy procentowej w odniesieniu do stopy EURIBOR, zazwyczaj stosowanej w przypadku kredytów hipotecznych.
- 2.3. Na wypadek stwierdzenia przez Trybunał, że to do sądu odsyłającego należy zbadanie nieuczciwego charakteru warunków umownych oraz ustalenie wszystkich skutków, jakie mogą zostać wyprowadzone z tego faktu zgodnie z prawem krajowym, sąd odsyłający zwraca się do Trybunału zapytaniem, czy brak udzielenia informacji w powyższym zakresie nie powodowałby braku zrozumienia warunku ze względu na jego niejasny dla przeciętnego konsumenta charakter (art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13), czy też brak udzielenia tej informacji wiązałby się ze stosowaniem przez przedsiębiorcę nieuczciwych praktyk, w związku z czym, gdyby konsument został należycie poinformowany, nie wyraziłby zgody na zastosowanie wskaźnika IRPH jako referencyjnego w odniesieniu do swojego kredytu?
3. W przypadku stwierdzenia nieważności wskaźnika IRPH CAJAS, który z dwóch skutków przedstawionych poniżej byłby, w przypadku braku uzgodnień umownych w tym zakresie, lub gdyby okazały się one bardziej szkodliwe dla konsumenta, zgodny z art. 6 ust. 1 oraz art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13?
- 3.1. Zmiana umowy polegająca na zastosowaniu zwyczajowego wskaźnika zastępczego, EURIBOR, gdyż chodzi tu o umowę związaną w głównej mierze z interesem produkcyjnym podmiotu [mającego status] przedsiębiorcy.
  - 3.2. Zaprzestanie naliczania odsetek, przy utrzymaniu w mocy jedynie obowiązku zwrotu pożyczonego kapitału w terminie określonym przez kredytobiorcę lub dłużnika

⁽¹⁾ Wskaźnik referencyjny dla kredytów hipotecznych oferowanych przez kasy oszczędnościowe.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29, polskie wydanie specjalne: rozdział 15 tom 002 s. 288–293).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud
(Republika Czeska) w dniu 16 stycznia 2018 r. – A-PACK CZ, s.r.o. / Odvolací finanční ředitelství**

(Sprawa C-127/18)

(2018/C 152/23)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną (strona skarżąca w postępowaniu w pierwszej instancji): A-PACK CZ, s.r.o.

Druga strona postępowania (strona przeciwna w postępowaniu w pierwszej instancji): Odvolací finanční ředitelství

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 90 ust. 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, przy uwzględnieniu zasady neutralności podatkowej i zasady proporcjonalności, można interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są uprawnione do tego, by na zasadzie odstępstwa ustanawiać takie warunki, które w konkretnych przypadkach wyłączają możliwość obniżenia podstawy opodatkowania w razie częściowego lub zupełnego braku zapłaty ceny?

- 2) Jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, to czy w sprzeczności z celem art. 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, pozostaje taki przepis prawa krajowego, który uniemożliwia podatnikowi podatku od wartości dodanej dokonanie korekty podatku w sytuacji, gdy obowiązek podatkowy powstał wskutek podlegającej opodatkowaniu transakcji w stosunku do innego podatnika, który za tę transakcję zapłacił jedynie w części bądź wcale i który następnie przestał być podatnikiem podatku od wartości dodanej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-164/18)

(2018/C 152/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, E. Sanfrutos Cano i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji ⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o tych przepisach Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 52 ust. 1 tej dyrektywy;
- Nałożenie na Królestwo Hiszpanii, na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE, kary pieniężnej w wysokości 61 964,32 EUR dziennie, ze skutkiem od dnia ogłoszenia wyroku stwierdzającego uchybienie zobowiązaniu przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy 2014/23/UE, a w każdym razie poinformowania o nich Komisji;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na dostosowanie prawa wewnętrznego do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE upłynął w dniu 18 kwietnia 2016 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. 2014, L 94, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-165/18)

(2018/C 152/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, E. Sanfrutos Cano i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. ⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o tych przepisach Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 106 ust. 1 tej dyrektywy;
- Nałożenie na Królestwo Hiszpanii, na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE, kary pieniężnej w wysokości 123 928,64 EUR dziennie, ze skutkiem od dnia ogłoszenia wyroku stwierdzającego uchybienie zobowiązaniu przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy 2014/25/UE, a w każdym razie poinformowania o nich Komisji;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na dostosowanie prawa wewnętrznego do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE upłynął w dniu 18 kwietnia 2016 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 243).

Odwołanie wniesione w dniu 5 marca 2018 r. przez Rzeczpospolitą Polskę od postanowienia Sądu (pierwszej izby) z dnia 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-849/16, PGNiG Supply & Trading / Komisja Europejska

(Sprawa C-181/18 P)

(2018/C 152/26)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: PGNiG Supply & Trading GmbH, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości postanowienia Sądu Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 14 grudnia 2017 r., PGNiG Supply & Trading przeciwko Komisji Europejskiej, T-849/16;
- przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;
- orzeczenie, że każda ze stron pokrywa własne koszty.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżonym postanowieniem Sąd odrzucił skargę PGNiG Supply & Trading o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2016) 6950 final z dnia 28 października 2016 r. w sprawie przeglądu warunków wyłączenia gazociągu Opal, przyznanych na podstawie dyrektywy 2003/55/WE, z zasad dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej – uznając, że skarżąca nie miała legitymacji procesowej.

Zdaniem Rzeczypospolitej Polskiej Sąd w pkt 6, 10, 11 i 43 zaskarżonego postanowienia dokonał równocześnie ustaleń co do istoty sporu w przedmiocie ważności zaskarżonej decyzji. W związku z powyższym Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonemu postanowieniu następujące zarzuty:

Po pierwsze, zarzut naruszenia art. 130 ust. 1 i 7 regulaminu postępowania przed Sądem, a także naruszenia prawa Rzeczypospolitej Polskiej do skutecznej ochrony sądowej i sprawiedliwego procesu, zagwarantowanych w art. 47 Karty praw podstawowych UE, oraz naruszenia zasady kontrydiktoryjności, poprzez poczynienie w zaskarżonym postanowieniu ustaleń faktycznych i prawnych, które dotyczą istoty sporu w przedmiocie ważności zaskarżonej decyzji, zanim istota tego sporu mogła zostać rozpoznana w postępowaniu w sprawie T-883/16 Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej.

Po drugie, zarzut błędu w ocenie prawnej zaskarżonej decyzji polegającego na przyjęciu, że decyzja ta przewiduje objęcie dostępem stron trzecich 50 % zdolności przesyłowych gazociągu Opal między Greifswaldem a Brandovem za pośrednictwem przejrzystej i niedyskryminacyjnej aukcji, tak że inne podmioty będą mogły te zdolności nabyć, jak również na przyjęciu, że zaskarżona decyzja nie wprowadza nowego wyłączenia regulacyjnego, lecz uchyla częściowo istniejące wyłączenie. W ocenie Rzeczypospolitej Polskiej ocena charakteru prawnego oraz skutków zaskarżonej decyzji jest błędna, albowiem zaskarżona decyzja tylko pozornie wprowadza rozwiązania prezentowane jako przejrzyste i niedyskryminacyjne. W rzeczywistości stanowi ona mechanizm pozwalający przedsiębiorstwom z grupy Gazprom na wyłączne korzystanie ze zdolności przesyłowych gazociągu Opal objętych zaskarżoną decyzją na poziomie co najmniej 90 % (z czego 50 % to przepustowości całkowicie zwolnione z zasady TPA, zaś 40 % to zdolności typu DZK, które zarezerwować może tylko Gazprom).

Po trzecie, zarzut naruszenia obowiązku prawidłowego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia. W ocenie Rzeczypospolitej Polskiej Sąd nie wyjaśnił, w oparciu o jakie przesłanki dokonał ustaleń dotyczących istoty zaskarżonej decyzji. W rezultacie nie jest możliwe poznanie powodów, dla których Sąd uznał, że zaskarżona decyzja otwiera przepustowość gazociągu Opal dla przedsiębiorców niepowiązanych z grupą Gazprom i będzie korzystnie oddziaływać na konkurencję na rynku gazu ziemnego.

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2018 r. – Komisja Europejska /Republika Słowenii

(Sprawa C-188/18)

(2018/C 152/27)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, G. von Rintelen, M. Žebre)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie do dnia 18 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do zachowania zgodności z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. 2014, L 94, s. 1), a w każdym razie poprzez nieprzekazanie Komisji wspomnianych przepisów, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 51 tej dyrektywy;
- zobowiązanie Republiki Słowenii na mocy art. 260 ust. 3 TFUE do zapłaty okresowej kary pieniężnej w wysokości 8 992,32 EUR dziennie od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 51 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji Republika Słowenii powinna była przyjąć i przekazać Komisji przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy do dnia 18 kwietnia 2016 r. Ponieważ do końca tego terminu Republika Słowenii nie poinformowała Komisji o transponowaniu wszystkich przepisów wspomnianej dyrektywy, Komisja postanowiła wnieść sprawę do Trybunału.

W swojej skardze Komisja wnosi do Trybunału o zobowiązanie Republiki Słowenii do zapłaty okresowej kary pieniężnej w wysokości 8 992,32 EUR dziennie. Przy obliczaniu tej kwoty Komisja wzięła pod uwagę wagę i czas trwania naruszenia prawa Unii, a także skutek odstraszący w stosunku do zdolności płatniczej tego państwa członkowskiego, to znaczy Republiki Słowenii.

Termin na transponowanie dyrektywy upłynął w dniu 18 kwietnia 2016 r.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 13 marca 2018 r. – Alouminion tis Ellados / Komisja

(Sprawa T-542/11 RENV) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Energia elektryczna — Decyzja uznająca pomoc za bezprawnie przyznaną i niezgodną z rynkiem wewnętrznym oraz nakazująca jej odzyskanie — Preferencyjna taryfa opłat za energię elektryczną przyznana w drodze umowy zawartej z historycznym dostawcą — Rozwiązanie umowy przez historycznego dostawcę — Zawieszenie skutków rozwiązania umowy przez sąd w postępowaniu w przedmiocie środka tymczasowego — Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji przez Trybunał — Uchylenie wyroku Sądu przez Trybunał — Przekazanie sprawy do Sądu — Zakres skargi po przekazaniu sprawy — Kwalifikacja postanowienia w przedmiocie środka tymczasowego jako nowej pomocy — Kompetencje Komisji — Skuteczna ochrona sądowa — Kwalifikacja preferencyjnej taryfy opłat jako pomocy państwa — Korzyść — Uzasadnione oczekiwania — Prawo do obrony beneficjenta — Obowiązek odzyskania — Obowiązek uzasadnienia)

(2018/C 152/28)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Alouminion tis Ellados VEAE, dawniej Alouminion AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci G. Dellis, N. Korogiannakis, E. Chrysafis, D. Diakopoulos i N. Keramidas)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i É. Gippini Fournier, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci E. Bourtzalas, C. Synodinos, A. Oikonomou i H. Tagaras)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2012/339/UE z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie pomocy państwa SA.26117 – C 2/2010 (ex NN 62/2009) udzielonej przez Grecję na rzecz Aluminium of Greece SA (Dz.U. 2012, L 166, s. 83).

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Alouminion tis Ellados VEAE pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i przez Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI).

⁽¹⁾ Dz.U. C 370 z 17.12.2011.

Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 r. – Polska/Komisja(Sprawa T-507/15) ⁽¹⁾

[EFRG — Wydatki wyłączone z finansowania — Rozporządzenie (WE) nr 2200/96, dyrektywa 2002/55/WE, rozporządzenia (WE) nr 1432/2003, (WE) nr 1433/2003, (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 885/2006, (WE) nr 1182/2007, (WE) nr 1234/2007, (WE) nr 1580/2007 i (UE) nr 1306/2013 — Wydatki poniesione przez Polskę — Ryzyko dla EFRG — Kontrole na miejscu — Kryteria uznania organizacji producentów — Rozbieżności pomiędzy wersjami językowymi — Korekta finansowa]

(2018/C 152/29)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna, K. Straś, M. Pawlicka i B. Paziewska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/1119 z dnia 22 czerwca 2015 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2015, L 182, s. 39).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 354 z 26.10.2015.

Wyrok Sądu z dnia 14 marca 2018 r. – Kim i in. / Rada i Komisja(Sprawy połączone T-533/15 i T-264/16) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Korei Północnej w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Wykaz osób i podmiotów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Ujęcie nazwisk i nazwy skarżących — Dowód zasadności umieszczenia w wykazie — Obowiązek uzasadnienia)

(2018/C 152/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-533/15: Il-Su Kim (Pjongjang, Korea Północna) oraz pięciu innych skarżących, których imiona i nazwiska wymienione są w załączniku do wyroku (przedstawiciele: M. Lester, S. Midwinter, QC, T. Brentnall i A. Stevenson, solicitors)

Strona skarżąca w sprawie T-264/16: Korea National Insurance Corporation (Pjongjang) (przedstawiciele: M. Lester, S. Midwinter, T. Brentnall i A. Stevenson)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo A. de Elera-San Miguel Hurtado i A. Vitro, a następnie A. Vitro i F. Naert, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: w sprawie T-533/15 L. Havas, S. Bartelt i D. Gauci, pełnomocnicy, oraz w sprawie T-264/16 L. Havas i S. Bartelt, pełnomocnicy, a następnie w sprawie T-533/15 L. Havas i D. Gauci, pełnomocnicy, oraz w sprawie T-264/16 L. Havas, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej w sprawie T-533/15: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo V. Kaye, następnie S. Brandon, następnie S. Brandon i C. Crane, a wreszcie S. Brandon, pełnomocnicy)

Przedmiot

W sprawie T-533/15 oparte na art. 263 TFUE żądanie mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/1066 z dnia 2 lipca 2015 r. zmieniającej decyzję 2013/183/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (Dz.U. 2015, L 174, s. 25), rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/1062 z dnia 2 lipca 2015 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 329/2007 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (Dz.U. 2015, L 174, s. 16), decyzji Rady (WPZiB) 2016/475 z dnia 31 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2013/183/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (Dz.U. 2016, L 85, s. 34), rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/659 z dnia 27 kwietnia 2016 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) 329/2007 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (Dz.U. 2016, L 114, s. 9), decyzji Rady (WPZiB) 2016/849 z dnia 27 maja 2016 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej, uchylającej decyzję 2013/183/WPZiB (Dz.U. 2016, L 141, s. 79) oraz każdego powiązanego rozporządzenia wykonawczego Rady w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżących, oraz w sprawie T-264/16 oparte na art. 263 TFUE żądanie mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji 2016/475, rozporządzenia wykonawczego 2016/659, decyzji 2016/849 oraz każdego powiązanego rozporządzenia wykonawczego Rady w zakresie, w jakim akty te dotyczą strony skarżącej

Sentencja

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) W sprawie T-533/15 Kim Il-Su i pozostali skarżący, których imiona i nazwiska wymienione są w załączniku, zostają obciążeni kosztami postępowania, z wyjątkiem kosztów poniesionych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.
- 3) W sprawie T-264/16 przedsiębiorstwo Korea National Insurance Corporation zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 4) W sprawie T-533/15 Zjednoczone Królestwo pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 16.11.2015.

Wyrok Sądu z dnia 14 marca 2018 r. – TestBioTech/Komisja

(Sprawa T-33/16) ⁽¹⁾

[*Środowisko naturalne — Produkty zmodyfikowane genetycznie — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 — Genetycznie zmodyfikowana soja MON 87769, MON 87705 i 305423 — Oddalenie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w przedmiocie decyzji zezwalających na wprowadzenie do obrotu — Pojęcie „prawa ochrony środowiska” — Artykuł 10 rozporządzenia nr 1367/2006]*

(2018/C 152/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: TestBioTech eV (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: R. Stein, solicitor, K. Smith, QC, i J. Stevenson, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Tomkin, L. Pignataro-Nolin i C. Valero, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Monsanto Europe (Antwerpia, Belgia) i Monsanto Company (Wilmington, Delaware, USA) (przedstawiciele: M. Pittie, adwokat) oraz Pioneer Overseas Corp. (Johnston, Iowa, USA) i Pioneer Hi-Bred International, Inc. (Johnston) (przedstawiciele: G. Forwood, adwokat, J. Killick, barrister, i S. Nordin, solicitor)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie mające na celu stwierdzenie nieważności pisma członka Komisji właściwego do spraw zdrowia i bezpieczeństwa żywności z dnia 16 listopada 2015 r., oddalającego wniosek o wszczęcie na podstawie art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13) wewnętrznej procedury odwoławczej w przedmiocie decyzji wykonawczych zezwalających na wprowadzenie do obrotu zmodyfikowanej genetycznie soi MON 87769, MON 87705 i 305423.

Sentencja

1. Stwierdza się nieważność pisma członka Komisji właściwego do spraw zdrowia i bezpieczeństwa żywności z dnia 16 listopada 2015 r. o numerze referencyjnym Ares(2015) 5145741, mającego za przedmiot wniosek o wszczęcie, na podstawie art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty wewnętrznej, procedury odwoławczej dotyczącej decyzji wykonawczych zezwalających na wprowadzenie do obrotu zmodyfikowanej genetycznie soi MON 87769, MON 87705 i 305423.
2. Komisja pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez TestBioTech eV.
3. Monsanto Europe, Monsanto Company, Pioneer Overseas Corp. i Pioneer Hi-Bred International, Inc. pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 z 18.4.2016.

Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 – Naviera Armas / Komisja

(Sprawa T-108/16) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Warunki użytkowania infrastruktury portowej w Puerto de Las Nieves przez przedsiębiorstwo świadczące usługi w zakresie przewozów morskich — Wylączne użytkowanie infrastruktury finansowanej ze środków publicznych bez umowy koncesyjnej — Częściowe zwolnienie z opłat portowych — Skarga konkurenta — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa, wydana po przeprowadzeniu wstępnego postępowania wyjaśniającego — Poważne trudności zaistniałe podczas badania rozpatrywanych środków — Zmiany rozpatrywanego stanu faktycznego w toku postępowania administracyjnego — Pojęcie korzyści przyznanej z zasobów państwowych — Błędy w ocenie okoliczności faktycznych i naruszenia prawa — Orzeczenie sądu krajowego zawieszające skutki postępowania przetargowego — Wymóg sumiennego i bezstronnego badania skargi)

(2018/C 152/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Naviera Armas, SA (Las Palmas de Gran Canaria, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. L. Buendía Sierra i Á. Givaja Sanz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar, G. Luengo i S. Noë, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Fred Olsen, SA (Santa Cruz de Tenerife, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat F. Marín Riaño)

Przedmiot

Wniesione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2015) 8655 final, z dnia 8 grudnia 2015 r., w sprawie pomocy państwa SA.36628 (2015/NN) (ex 2013/CP) – Hiszpania – Fred Olsen,

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2015) 8655 final z dnia 8 grudnia 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.36628 (2015/NN) (ex 2013/CP) – Hiszpania – Fred Olsen w zakresie, w jakim Komisja, przeprowadziwszy wstępne postępowanie wyjaśniające, uznała w tej decyzji, że wyłączenie użytkownika przez Fred Olsen, SA infrastruktury portowej w Puerto de Las Nieves nie skutkowało przyznaniem tej spółce żadnej pomocy państwa.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Naviera Armas, SA pokrywa jedną czwartą własnych kosztów, których pozostałą część pokrywa Komisja Europejska.
- 4) Komisja i Fred Olsen pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 175 z 17.5.2016.

Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 – Caviro Distillerie i in. / Komisja

(Sprawa T-211/16) (¹)

[Dumping — Przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chin i produkowanego przez Hangzhou Bioking Biochemical Engineering Co., Ltd — Decyzja wykonawcza (UE) 2016/176 — Brak nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego — Artykuł 3 ust. 2, 3 i 5 oraz art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 — Kontrola wyrzykowa — Brak istotnej szkody — Oczywisty błąd w ocenie — Ustalenie szkody — Rentowność przemysłu Unii]

(2018/C 152/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Caviro Distillerie Srl (Faenza, Włochy), Distillerie Bonollo SpA (Formigine, Włochy), Distillerie Mazzari SpA (Sant'Agata sul Santerno, Włochy), Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA (Borgoricco, Włochy) (przedstawiciele: adwokat A. Bochon i M. R. MacLean, solicitor)

Strona przeciwna: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland i A. Demeneix, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności art. 1 decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/176 z dnia 9 lutego 2016 r. w sprawie zakończenia postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, produkowanego przez Hangzhou Bioking Biochemical Engineering Co., Ltd. (Dz.U. 2016, L 33, s. 14)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Caviro Distillerie Srl, Distillerie Bonollo SpA, Distillerie Mazzari SpA i Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA ponoszą własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 20 marca 2018 r. – Grupo Osborne/EUIPO – Ostermann (DONTORO dog friendship)

(Sprawa T-390/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego DONTORO dog friendship — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Komplementarność towarów i usług — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 152/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Grupo Osborne, SA (El Puerto de Santa María, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. M. Iglesias Monravá)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO był również: Daniel Ostermann (Lipsk, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 kwietnia 2016 r. (sprawa R 2002/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Grupo Osborne a D. Ostermannem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Grupo Osborne, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 364 z 3.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 14 marca 2018 r. – Gifi Diffusion/EUIPO – Crocs (Obuwie)

(Sprawa T-424/16) ⁽¹⁾

[Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający but — Wcześniejszy wzór wspólnotowy — Podstawy unieważnienia — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 62 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Uwzględnienie podstawy nieważności przez izbę odwoławczą z urzędu — Właściwość izby odwoławczej — Artykuł 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002]

(2018/C 152/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gifi Diffusion (Villeneuve-sur-Lot, Francja) (przedstawiciel: adwokat C. de Chassey)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Crocs, Inc. (Niwot, Kolorado, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: H. Seymour, L. Cassidy, J. Guise, D. Knight, solicitors, N. Hadjadj Cazier, M. Berger i H. Haouideg, adwokaci)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 kwietnia 2016 r. (sprawa R 37/2015-3) dotycząca postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Gifi Diffusion a Crocs.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 25 kwietnia 2016 r. (sprawa R 37/2015-3) dotyczącej postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Gifi Diffusion a Crocs, Inc.
- 2) EUIPO pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Gifi Diffusion w ramach postępowania przed Sądem.
- 3) Crocs pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 392 z 24.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 14 marca 2018 r. – Crocs / EUIPO – Gifi Diffusion (Buty)

(Sprawa T-651/16) ⁽¹⁾

[Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający but — Wcześniejszy wzór wspólnotowy — Podstawa unieważnienia — Brak nowości — Ujawnienie przed datą pierwszeństwa — Badanie stanu faktycznego z urzędu — Dowody uzupełniające przedstawione przed izbą odwoławczą — Artykuły 5 i 7 oraz art. 63 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 6/2002]

(2018/C 152/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Crocs, Inc. (Niwot, Kolorado, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: H. Seymour, L. Cassidy, J. Guise i D. Knight, solicitors, N. Hadjadj Cazier, M. Berger i H. Haouideg, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Gifi Diffusion (Villeneuve-sur-Lot, Francja) (przedstawiciel: adwokat C. de Chassey)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 czerwca 2016 r. (sprawa R 853/2014-3) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru pomiędzy Gifi Diffusion a Crocs.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Crocs, Inc. pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Gifi Diffusion w postępowaniu przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 410 z 7.11.2016.

Wyrok Sądu z dnia 13 marca 2018 r. – Kiosked / EUIPO – VRT (K)(Sprawa T-824/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Graficzny znak towarowy K — Wcześniejszy graficzny znak towarowy Beneluksu K — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 152/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kiosked Oy Ab (Espoo, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat L. Laaksonen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: De Vlaamse Radio- en Televisieomroeporganisatie (VRT) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci P.Y. Thoumsin i E. Van Melkebeke)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 września 2016 r. (sprawa R 279/2016 4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między VRT a Kiosked.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Kiosked Oy Ab pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) oraz przez De Vlaamse Radio- en Televisieomroeporganisatie (VRT).

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 r. – La Mafia Franchises / EUIPO – Włochy (La Mafia SE SIENTA A LA MESA)(Sprawa T-1/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy La Mafia SE SIENTA A LA MESA — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Sprzeczność z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami — Artykuł 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 152/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: La Mafia Franchises, SL (Saragosa, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat I. Sempere Massa)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez D. Del Gaiza, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 października 2016 r. (sprawa R 803/2016-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Republiką Włoską a La Mafia Franchises.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) La Mafia Franchises, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 20.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 r. – Marriott Worldwide/EUIPO – Graf (Przedstawienie uskrzydłonego byka)

(Sprawa T-151/17) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający uskrzydłonego byka — Wcześniejsze graficzne unijny i krajowy znaki towarowe przedstawiające gryfa — Względna podstawa odmowy rejestracji — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 53 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Wcześniejsze prawo autorskie chronione prawem krajowym — Artykuł 53 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Badanie stanu faktycznego z urzędu — Artykuł 76 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 95 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2018/C 152/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marriott Worldwide Corp. (Bethesda, Maryland, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: A. Reid, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO był również, interwenient przed Sądem: Johann Graf (Gumpoldskirchen, Austria) (przedstawiciel: S. Salomonowitz, adwokat)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 stycznia 2017 r. (sprawa R 165/2016-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Marriott Worldwide a J. Grafem

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 17 stycznia 2017 r. (sprawa R 165/2016-4).
- 2) EUIPO pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Marriott Worldwide Corp.
- 3) Johann Graf pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 r. – SSP Europe / EUIPO (SECURE DATA SPACE)(Sprawa T-205/17) ⁽¹⁾**{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego SECURE DATA SPACE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}**

(2018/C 152/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: SSP Europe GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat B. Bittner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Tóhatí i M. Fischer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 stycznia 2017 r. (sprawa R 2467/2015-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego SECURE DATA SPACE jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) SSP Europe GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 22.5.2017.

Wyrok Sądu z dnia 15 marca 2018 r. – Hermann Bock/EUIPO (Push and Ready)(Sprawa T-279/17) ⁽¹⁾**{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Push and Ready — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001]}**

(2018/C 152/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hermann Bock GmbH (Verl, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Maaßen i V. Schoene)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: W. Schramek i A. Söder, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 stycznia 2017 r. (sprawa 1279/2016-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego Push and Ready jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Hermann Bock GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 13 marca 2018 r. – Hotelbeds Spain / EUIPO – Guidigo Europe (Guidego what to do next)

(Sprawa T-346/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Guidego what to do next — Wcześniejszy unijny znak towarowy GUIDIGO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 152/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hotelbeds Spain, SL (Palma de Mallorca, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Broschat García)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Ivanauskas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Guidigo Europe (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat S. Lipovetsky)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 marca 2017 r. (sprawa R 449/2016-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Guidigo Europe a Hotelbeds Spain.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Hotelbeds Spain, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 24.7.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 21 lutego 2018 r. – MedSkin Solutions Dr. Suwelack / EUIPO – Cryo-Save (CryoSafe)

(Sprawa T-482/13) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2018/C 152/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: MedSkin Solutions Dr. Suwelack AG (Billerbeck, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Thinken)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Schifko, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Cryo-Save AG (Freienbach, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat C. Onken)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 lipca 2013 r. (sprawa R 1759/2012-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Cryo-Save AG a MedSkin Solutions Dr. Suwelack AG.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) MedSkin Solutions Dr. Suwelack AG i Cryo-Save AG pokrywają solidarnie koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).
- 3) MedSkin Solutions Dr. Suwelack AG i Cryo-Save AG pokrywają własne koszty zgodnie z postanowieniami zawartego przez nie porozumienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 26.10.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 5 marca 2018 r. – Estamede / EBC

(Sprawa T-124/17) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Polityka gospodarcza i walutowa — EBC — Restrukturyzacja greckiego długu publicznego — Uczestnictwo greckiego podmiotu prawa publicznego zarządzającego funduszami emerytalnymi inżynierów i przedsiębiorców robót publicznych — Brak interesu własnego lub przeniesienia prawa do odszkodowania — Uchybienie wymogom formalnym — Oczywista niedopuszczalność)

(2018/C 152/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Enosi Syntaxiouchon Tameiou Asfaliseon Michanikon kai Ergolipton Dimosion Ergon (Estamede) (Anteny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat P. Miliarakis)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC) (przedstawiciele: A. Koutsoukou i K. Laurinavičius, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata H.-G. Kamann)

Przedmiot

Skarga oparta na art. 268 TFUE i zmierzająca do uzyskania odszkodowania za szkody, które rzekomo poniósł Enaios Foreas Koinonikis Asfalisis (EFKA), a w szczególności jego sekcja zawodowa inżynierów i przedsiębiorców robót publicznych, Tameio Syntaxeon Michanikon kai Ergolipton Dimosion Ergon (TSMEDE) (Tomeis Michanikon Ergolipton Dimosion Ergon), a także ubezpieczeni w nim, którzy przeszli na emeryturę, w szczególności w wyniku przyjęcia przez EBC decyzji 2012/153/UE z dnia 5 marca 2012 r. w sprawie kryteriów kwalifikowania rynkowych instrumentów dłużnych emitowanych lub w pełni gwarantowanych przez Republikę Grecką w kontekście oferty Republiki Greckiej dotyczącej wymiany instrumentów dłużnych (Dz.U. 2012, L 77, s. 19), a także innych środków EBC związanych z restrukturyzacją greckiego długu publicznego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona jako oczywiście niedopuszczalna.

- 2) *Enosi Syntaxiouchon Tameiou Asfaliseon Michanikon kai Ergolipton Dimosion Ergon (Estamede)* zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 9 marca 2018 r. – Naftogaz of Ukraine / Komisja

(Sprawa T-196/17) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Decyzja Komisji w sprawie zmiany warunków wyłączenia spod przepisów Unii zasad korzystania z gazociągu OPAL dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2018/C 152/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NJSC Naftogaz of Ukraine (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: adwokaci: D. Mjaaland i A. Haga; radcy prawni: M. Krakowiak i P. Grzejszczak)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: Y.G. Marinova, O. Beynet i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 6950 z dnia 28 października 2016 r. w sprawie rewizji przyznanego na podstawie dyrektywy 2003/55/WE wyłączenia gazociągu OPAL spod przepisów dotyczących dostępu stron trzecich do sieci i regulacji taryfowej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w przedmiocie wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) NJSC Naftogaz of Ukraine pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Naftogaz of Ukraine, Komisja, OPAL Gastransport GmbH & Co. KG, Gazprom Eksport LLC i Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. pokrywają swoje własne koszty związane z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 27 lutego 2018 r. – SD / EIGE

(Sprawa T-263/17) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa na czas określony — Decyzja o nieprzedłużeniu umowy — Wniosek o przedłużenie umowy mający ten sam przedmiot co zażalenie w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego — Niedopuszczalność)

(2018/C 152/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SD (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) (przedstawiciele: V. Langbakk, pełnomocnik, wspierany przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 270 TFUE mający na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności dorozumianej odmownej decyzji EIGE z dnia 26 sierpnia 2016 r. w sprawie wniosku skarżącego z dnia 26 kwietnia 2016 r. o przedłużenie z nim po raz drugi umowy o pracę, a w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji EIGE z dnia 20 stycznia 2017 r., oddalającej jego zażalenie z dnia 3 października 2016 r. na dorozumianą decyzję EIGE, a po drugie, uzyskanie odszkodowania za doznaną przez skarżącego z powodu tych decyzji szkodę.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.*
- 2) *SD pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE).*

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 24.7.2017.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2018 r. – VG/Komisja

(Sprawa T-84/18)

(2018/C 152/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VG (przedstawiciele: adwokaci G. Pandey i V. Villante)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- w ramach kwestii wstępnej, w razie potrzeby, stwierdzenie, że art. 90 regulaminu pracowniczego jest nieważny i nie znajduje zastosowania w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 270 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (EPSO) z dnia 30 października 2017 r. w sprawie odrzucenia zażalenia złożonego w dniu 31 lipca 2017 r.;
- po drugie, stwierdzenie nieważności decyzji EPSO z dnia 19 kwietnia 2017 r. w sprawie odrzucenia jej wniosku o ponowne rozpatrzenie decyzji EPSO/komisji konkursowej o niedopuszczeniu strony skarżącej do następnego etapu konkursu;
- po trzecie, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 6 lutego 2017 r. na koncie internetowym EPSO o niewpisaniu strony skarżącej na wstępną listę kandydatów wybranych do celów konkursu EPSO/AD/323/16;
- po czwarte, stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie EPSO/AD/323/16, opublikowanego w dniu 26 maja 2016 r. ⁽¹⁾;
- wreszcie, stwierdzenie nieważności, w całości, ostatecznej wersji roboczej listy urzędników wybranych do wzięcia udziału w ww. konkursie;

- zasądzenie odszkodowania na rzecz strony skarżącej w wysokości 50 000 EUR;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnionego przez EPSO/komisję konkursową oczywistego błędu w ocenie doświadczenia zawodowego strony skarżącej, a ponadto naruszenia załącznika III do spornego ogłoszenia o konkursie wymieniającego wymagane doświadczenie zawodowe.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i prawa strony skarżącej do bycia wysłuchanym, a także, naruszenia obowiązku uzasadnienia i art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 1, 2, 3 i 4 rozporządzenia nr 1/58 ⁽¹⁾, naruszenia art. 1d i 28 regulaminu pracowniczego oraz art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do tych rozporządzeń, a także naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2016 C 187, s. A/1.

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U., polskie wydanie specjalne: Rozdział 01 Tom 001 P. 3 – 3).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2018 r. – Batchelor / Komisja

(Sprawa T-85/18)

(2018/C 152/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Edward William Batchelor (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokat B. Hoorelbeke i M. Healy, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 8430 final z dnia 5 grudnia 2017 r., w której odmawia ona dostępu do dokumentu zawierającego deklarację etyki urzędnika, znajdującego się w informatycznym systemie zarządzania zasobami ludzkimi Komisji Europejskiej – Sysper2 oraz do innych dokumentów, które wchodzą w zakres pierwotnego wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 15 ust. 3 TFUE, art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾, w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001 ⁽²⁾, wskutek odmowy przyznania całkowitego lub częściowego dostępu do deklaracji etyki.

- W ramach części pierwszej zarzutu pierwszego strona skarżąca wykazuje, że Komisja nie zbadała, ani nie wykazała by ujawnienie deklaracji etyki w sposób konkretny i rzeczywisty miało naruszyć ochronę interesu chronionego art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001. W konsekwencji Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu oraz naruszyła prawo odmawiając, przynajmniej częściowego dostępu do deklaracji etyki.
  - W ramach części drugiej zarzutu pierwszego strona skarżąca wykazuje, że Komisja błędnie zastosowała art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 1049/2001, w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001 uznając, że strona skarżąca nie wykazała w sposób wymagany prawem, że ujawnienie deklaracji etyki było konieczne.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 42 karty praw podstawowych, art. 15 ust. 3 TFUE i art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 wskutek odmowy przyznania dostępu do pozostałych dokumentów, które wchodzą w zakres pierwotnego wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów.
- W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi istotne dla sprawy i spójne dowody wykazujące jej tezę, iż istnieje więcej dokumentów, które wchodzą w zakres pierwotnego wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów, niż siedemdziesiąt jeden dokumentów wskazanych przez Komisję. Odmawiając dostępu do owych pozostałych dokumentów Komisja naruszyła art. 42 karty praw podstawowych, art. 15 ust. 3 TFUE i art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady dobrej administracji, w szczególności obowiązku należytej staranności.
- W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca wykazuje, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek należytej staranności w rozumieniu art. 41 karty praw podstawowych, ponieważ nie zachowała staranności ustalając, iż nie istnieją inne dokumenty, które wchodzą w zakres pierwotnego wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów. W uzasadnieniu tego zarzutu strona skarżąca wskazuje, że brak jest jakichkolwiek wyjaśnień co do tego w jaki sposób Komisja określiła, że nie istnieją inne dokumenty, jako że nie udzieliła ona żadnych informacji dotyczących zastosowanych przez siebie metod wyszukiwania
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE.
- W ramach części pierwszej zarzutu czwartego strona skarżąca wykazuje, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE, nie wyjaśniając dlaczego ujawnienie deklaracji etyki w sposób rzeczywisty i konkretny miało naruszyć ochronę interesu chronionego art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001, ani nie wskazując dlaczego zakładano, że takowe ujawnienie miało naruszyć uprawniony interes podmiotu danych, zgodnie z 8 lit. b) rozrządzenia nr 45/2001.
  - W ramach części drugiej zarzutu czwartego strona skarżąca wykazuje, że zaskarżona decyzja nie zawiera żadnego uzasadnienia faktu niewskazania przez Komisję żadnych dodatkowych dokumentów, które wchodzą w zakres pierwotnego wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów, pomimo uwag strony skarżącej sformułowanych w ponownym wniosku. W konsekwencji również ta część zaskarżonej decyzji opiera się na niewystarczającym uzasadnieniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2018 r. – Wehrheim / EBC**(Sprawa T-100/18)**

(2018/C 152/49)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Christine Wehrheim (Offenbach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. De Montigny)*Strona pozwana:* Europejski Bank Centralny**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

1. stwierdzenie nieważności:

- decyzji o oddaleniu wniosku o odszkodowanie za szkodę wyrządzoną anulowaniem jej [dodatku zagranicznego] (wniesionego w dniu 10 maja 2017 r.) z dnia 3 lipca 2017 r.;
- w razie konieczności, wyraźnej decyzji z dnia 21 grudnia 2017 r. o oddaleniu jej odwołana (wniesionego w dniu 3 września 2017 r.) od tej decyzji;

2. zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania, którego skarżąca domaga się w swych żądaniach, pokrywającego:

- różnicę w wynagrodzeniu dopóty, dopóki będzie ona pracować w instytucji na podstawie umowy zawieranej z pracownikami zatrudnianymi na stałe, w wysokości 700,53 EUR miesięcznie, od kwietnia 2017 r.;
- koszty przeprowadzki dodatkowe w stosunku do już zaakceptowanej kwoty 1 079,10 EUR, czyli dodatkową kwotę 1 000 EUR;
- zadośćuczynienie za poniesioną krzywdę w wysokości 2 000 EUR;
- odsetki ustawowe od całości kwoty odszkodowania do momentu jej zapłaty;

3. obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący okoliczności, że pozwana instytucja nie dopełniła swych obowiązków ze względu na naruszenie zasady staranności, dobrej administracji i pomocy oraz poprzez stworzenie oczekiwań, które w odniesieniu do skarżącej jest niewykonalne i polega na przyznaniu dodatku zagranicznego, podczas gdy od początku nie spełniała ona warunków wymaganych przez regulamin pracowniczy do jego uzyskania. To uchybienie spowodowało szkodę, która pozostaje w związku przyczynowym z niedopełnieniem przez instytucję ciążących na niej obowiązków.

Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2018 r. – Austria/Komisja**(Sprawa T-101/18)**

(2018/C 152/50)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Republika Austrii (przedstawiciel: G. Hesse)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/2112 z dnia 6 marca 2017 r. w sprawie środka pomocy/programu pomocy/pomocy państwa SA.38454 – 2015/C (ex 2015/N), które Węgry planują wdrożyć w celu wsparcia utworzenia dwóch nowych reaktorów jądrowych w elektrowni jądrowej Paks II [notyfikowana jako dokument nr C(2017) 1486], opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 1 grudnia 2017 r., L 317, s.45 oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przeprowadzonego w sposób wadliwy postępowania w przedmiocie udzielenia zamówienia publicznego.
  - Po pierwsze, decyzja jest nieważna z uwagi na naruszenie podstawowych przepisów z dziedziny zamówień publicznych, których przestrzeganie ma nierozzerwalny związek z celem pomocy.
2. Zarzut drugi dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE – brak istnienia celu leżącego we wspólnym interesie
  - Po drugie, Republika Austrii podnosi, że wbrew stanowisku pozwanej nie występuje wymagany zgodnie z art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE cel leżący we wspólnym interesie.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnego zastosowania art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE – nieprawidłowe rozgraniczenie gałęzi gospodarki i błędne założenia w zakresie nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE
  - Po trzecie, pozwana niesłusznie zatwierdziła planowaną pomoc na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE w takim zakresie, w jakim błędnie wyszła z założenia co do istnienia odrębnego rynku energii jądrowej i – również błędnie – przyjęła założenie odnośnie do występowania na tym rynku nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku oraz niedoskonałości rynku kapitałowego.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieproporcjonalności środka
  - Po czwarte, decyzja jest nieważna również dlatego, że pozwana dopuściła się zaniedbań w ramach przeprowadzenia zgodnego z prawem badania proporcjonalności na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE: *in concreto* negatywne skutki byłyby przeważające.
5. Zarzut piąty dotyczący nieproporcjonalnych zakłóceń konkurencji niezgodnych z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE
  - Po piąte, zdaniem skarżącej przedmiotowa decyzja prowadzi do nieproporcjonalnych, w konsekwencji niezgodnych z prawem Unii zakłóceń konkurencji i nierównego traktowania w świetle przepisów o pomocy państwa na rynku wewnętrznym energii elektrycznej.
6. Zarzut szósty dotyczący wystąpienia przypadku „Projektu z trudnościami”
  - Po szóste, skarżąca podnosi, że brak było podstaw dla zatwierdzenia pomocy na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE dla „projektu z trudnościami” na zliberalizowanym rynku energii elektrycznej.
7. Zarzut siódmy dotyczący wzmocnienia/stworzenia pozycji dominującej na rynku
  - Po siódme, wynikająca z przyznania pomocy pozycja dominująca – prowadzącego działalność na wolnym rynku – państwa węgierskiego wyklucza zgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.
8. Zarzut ósmy dotyczący ryzyka płynności dla rynku hurtowego
  - Po ósme, nie należało zatwierdzać pomocy ze względu na trwałe ryzyko zmniejszenia płynności rynku.

9. Zarzut dziewiąty dotyczący niedostatecznego określenia wielkości pomocy
- Po dziewiąte, skarżąca opiera swoją skargę na tym, że pozwana niedostatecznie określiła zakres pomocy.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE.
- Po dziesiąte, pozwana – i to równocześnie wielokrotnie oraz w sposób kwalifikowany – naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2018 r. – Pink Lady America / CPVO – WAAA (Cripps Pink)

(Sprawa T-112/18)

(2018/C 152/51)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pink Lady America LLC (Yakima, Waszyngton, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci R. Manno i S. Travaglio)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Western Australian Agriculture Authority (WAAA) (South Perth, Australia)

Dane dotyczące postępowania przed CPVO

Właściciel spornego wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin: Western Australian Agriculture Authority

Sporne wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin: wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin nr EU1640, odmiana jabłka Cripps Pink

Postępowanie przed CPVO: postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do ochrony odmian roślin

Zaskarżona decyzja: decyzja Izby Odwoławczej CPVO z dnia 14 września 2017 r. w sprawie A007/2016

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- unieważnienie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin w odniesieniu do odmiany jabłoni Cripps Pink ze względu na brak nowości, zgodnie z art. 10 w związku z art. 20 rozporządzenia (WE) nr 2100/94;
- obciążenie CPVO i Western Australian Agriculture Authority kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 10 w związku z art. 20 rozporządzenia (WE) nr 2100/94;
  - Naruszenie art. 76 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 oraz ogólnych zasad pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości w związku z art. 50 ust. 3 lit. (WE) nr 874/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – Miles-Bramwell Executive Services / EUIPO (FREE)**(Sprawa T-113/18)**

(2018/C 152/52)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Miles-Bramwell Executive Services Ltd (Alfreton, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: J. Mellor, QC)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „FREE” – zgłoszenie nr 15 083 091*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 listopada 2017 r. w sprawie R 2164/2016-1**Żądanie**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2018 r. – Miles-Bramwell Executive Services / EUIPO (FREE)**(Sprawa T-114/18)**

(2018/C 152/53)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Miles-Bramwell Executive Services Ltd (Alfreton, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: J. Mellor, QC)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „FREE” – zgłoszenie nr 15 081 508*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 listopada 2017 r. w sprawie R 2166/2016-1**Żądanie**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – Darmanin / EASO

(Sprawa T-116/18)

(2018/C 152/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Joanna Darmanin (Sliema, Malta) (przedstawiciel: N. De Montigny, avocat)

Strona pozwana: Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności:
  - decyzji organu właściwego do zawierania umów o pracę (Executive Director) z dnia 27 czerwca 2017 r., na podstawie której skarżąca została zwolniona po zakończeniu stażu, z dniem 15 lipca 2017 r.,
  - w razie konieczności, wyraźniej decyzji o oddaleniu zażalenia z dnia 29 stycznia 2018 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 14 warunków zatrudnienia innych pracowników (zwanym dalej „WZIP”) oraz wytycznych mających zastosowanie do wewnętrznego postępowania w sprawie oceny stażystów Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO).
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 43 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem”) oraz decyzji Management Board EASO z dnia 18 stycznia 2016 r. wprowadzającej w życie art. 43 i 44 regulaminu w odniesieniu do personelu tymczasowego.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia decyzji nr 11 Management Board EASO z dnia 4 lipca 2012 r. dotyczącej pracowników średniego szczebla kierowniczego.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasad dobrej administracji i pewności prawa.
5. Zarzut piąty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący niezgodności z prawem ze względu na naruszenie zasady równego traktowania oraz naruszenie skutecznego prawa do bycia wysłuchanym.

6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia prawa do przeprowadzenia zgodnego z prawem, rzetelnego i przewidywalnego postępowania w sprawie oceny.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasad dotyczących ciężaru dowodu.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – Wendel i in. / Komisja

(Sprawa T-124/18)

(2018/C 152/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wendel GmbH & Co. KG Schuhproduktionen International (Detmold, Niemcy), Jana shoes GmbH & Co. KG (Detmold), Novi International GmbH & Co. KG (Detmold), shoe.com GmbH & Co. KG (Detmold), Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen (Detmold) (przedstawiciele: A. Willems, S. De Knop and C. Zimmermann, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. 2017 L 319, s. 30); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym, w braku ważnej podstawy prawnej rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 ⁽¹⁾ narusza zasadę przyznania wyrażoną w art. 5 ust. 1 i art. 5 ust. 2 TUE, a w każdym razie zasadę równowagi instytucjonalnej ustanowioną w art. 13 ust. 2 TUE.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym w braku przyjęcia środków zapewniających wykonanie wyroku w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14, C&J Clark International, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 266 TFUE.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym nakładając cło antydumpingowe na przywóz obuwia „który to przywóz miał miejsce w okresie stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 ⁽²⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1294/2009 ⁽³⁾”, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 1 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036 ⁽⁴⁾, oraz zasadę pewności prawa (niedziałania prawa wstecz).
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym poprzez nałożenie cła antydumpingowego bez przeprowadzenia ponownej oceny interesu Unii, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 21 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036; w każdym razie stwierdzenie, że nałożenie cła antydumpingowego leżało w interesie Unii stanowiło oczywisty błąd w ocenie.

5. Zarzut piąty, zgodnie z którym poprzez przyjęcie aktu wykraczającego poza to, co jest konieczne do osiągnięcia jego celu rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 5 ust. 1 oraz art. 5 ust. 4 TUE.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonujące wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. 2017 L 319, s. 30).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. 2006 L 275, s.1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1294/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Wietnamu i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami wysyłanego ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzące ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U. 2009 L 352, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016 L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – GranoSalus / Komisja

(Sprawa T-125/18)

(2018/C 152/56)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Associazione Nazionale Granosalus – Liberi – Cerealicoltori & Consumatori (Foggia, Włochy) (przedstawiciel: G. Dalfino, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2324 z dnia 12 grudnia 2017 r., opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 15 grudnia 2017 r., w sprawie odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej glifosat, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 168, 169 i 191 TFUE w związku z art. 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, rozporządzenia (WE) 2009/1107, rozporządzenia (UE) 2016/429 i rozporządzenia UE 2013/1305 zmienionego rozporządzeniem UE 2017/2393, dyrektywy 98/83/WE i dyrektywy UE 2015/1787; naruszenia zasady ostrożności, zasady proporcjonalności, zasady racjonalności, zasady dobrej administracji oraz zasady uczciwości i przejrzystości w administracji; nadużycia uprawnień poprzez przeinaczenie okoliczności faktycznych, niewystarczające i pozorne postępowanie dowodowe i uzasadnienie; oczywistego braku logiki, fałszywego założenia i niewłaściwego zastosowania rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/2324.

Na poparcie tego zarzutu strona skarżąca podnosi:

- niezgodność rozporządzenia wykonawczego (UE) 2017/2324 z zasadami i środkami ochrony ustanowionymi przez rozporządzenie (WE) nr 2009/1107 dla ochrony ludzkiego zdrowia, konsumentów, zwierząt i środowiska.;

- naruszenie zasady ostrożności i niezgodność z orzecznictwem Sądu i Trybunału Sprawiedliwości;
  - brak badań nad skutkami glifosatu, w szczególności dla zwierząt i wód gruntowych, oraz naruszenie procedur ustanowionych w rozporządzeniu WE nr 2009/1107
  - niezgodność z prawem specyfikacji z rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 2017/2324, ponieważ zostały pozostawione swobodnej ocenie państw członkowskich bez określenia żadnych parametrów odniesienia;
2. Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem rozporządzenia wykonawczego UE nr 2324/2017 ze względu na naruszenia prawa członków Granosalus do zdrowia i na niezgodność z wytycznymi WRP z rozporządzenia UE nr 1305/2013 zmienionego rozporządzeniem UE nr 2017/2393.

Na poparcie tego zarzutu strona skarżąca podnosi, że:

- obecność glifosatu w produktach i towarach codziennego użytku wpływa na zdrowie członków Granosalus jako obywateli UE i konsumentów;
- stosowanie glifosatu wpływa na wprowadzanie do obrotu produktów członków Granosalus i na prawidłowe działanie systemu konkurencji na terytorium UE.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – adidas International Trading i in. / Komisja

(Sprawa T-130/18)

(2018/C 152/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: adidas International Trading BV (Amsterdam, Niderlandy) oraz 27 innych skarżących (przedstawiciele: E. Vermulst oraz J. Cornelis, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. 2017 L 319, s. 30); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja nie ma uprawnień legislacyjnych umożliwiających przyjęcie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232 ⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym ponowne wszczęcie zakończonych postępowania w sprawie obuwia oraz retroaktywne nałożenie cła antydumpingowego, które wygasło w drodze rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232:

- jest pozbawione podstawy prawnej, oparte na oczywistym błędzie w ocenie przy stosowaniu art. 266 TFUE i rozporządzenia (UE) nr 2016/1036⁽¹⁾ oraz narusza art. 9 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036;
  - jest niezgodne z zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i niedziałania prawa wstecz w zakresie w jakim dotyczą one strony skarżącej; oraz
  - jest oparte na błędnym zastosowaniu art. 266 TFUE, stanowi nadużycie władzy przez Komisję oraz narusza art. 5 ust. 4 TUE.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym retroaktywne nałożenie cła antydumpingowego na dostawców skarżących, co uniemożliwiło zwrot cła skarżącym, narusza zasadę niedyskryminacji.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja nadużyła władzy przy przeprowadzaniu oceny wniosków dostawców skarżących o traktowanie na zasadach rynkowych i o indywidualne traktowanie oraz naruszyła zasadę niedyskryminacji.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym dokonana przez Komisję ocena dotycząca przedsiębiorstw wymienionych w załączniku III i VI do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232 oraz nakazanie oddalenia wniosków o zwrot cła antydumpingowego z tytułu przywozu dokonanego przez te przedsiębiorstwa oparte jest na oczywistym błędzie w ocenie, błędnym zastosowaniu art. 266 TFUE oraz stanowi naruszenie obowiązku staranności i dobrej administracji.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonujące wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. 2017 L 319, s. 30).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016 L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Deichmann / Komisja

(Sprawa T-131/18)

(2018/C 152/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deichmann SE (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: S. De Knop, B. Natens, A. Willems oraz C. Zimmermann, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. 2017 L 319, s. 30); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym, w braku ważnej podstawy prawnej rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 ⁽¹⁾ narusza zasadę przyznania wyrażoną w art. 5 ust. 1 i art. 5 ust. 2 TUE, a w każdym razie zasadę równowagi instytucjonalnej ustanowioną w art. 13 ust. 2 TUE.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym w braku przyjęcia środków zapewniających wykonanie wyroku w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14, C&J Clark International, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 266 TFUE.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym nakładając cło antydumpingowe na przywóz obuwia „który to przywóz miał miejsce w okresie stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 ⁽²⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1294/2009 ⁽³⁾”, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 1 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036 ⁽⁴⁾, oraz zasadę pewności prawa (niedziałania prawa wstecz).
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym poprzez nałożenie cła antydumpingowego bez przeprowadzenia ponownej oceny interesu Unii, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 21 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036; w każdym razie stwierdzenie, że nałożenie cła antydumpingowego leżało w interesie Unii stanowiło oczywisty błąd w ocenie.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym poprzez przyjęcie aktu wykraczającego poza to, co jest konieczne do osiągnięcia jego celu rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 5 ust. 1 oraz art. 5 ust. 4 TUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamu oraz wykonujące wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. 2017 L 319, s. 30).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. 2006 L 275, s.1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1294/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Wietnamu i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami wysyłanego ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzące ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U. 2009 L 352, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016 L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Roland / Komisja

(Sprawa T-132/18)

(2018/C 152/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Roland SE (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: S. De Knop, A. Willems oraz C. Zimmermann, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności skargi;

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. 2017 L 319, s. 30); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym, w braku ważnej podstawy prawnej rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 ⁽¹⁾ narusza zasadę przyznania wyrażoną w art. 5 ust. 1 i art. 5 ust. 2 TUE, a w każdym razie zasadę równowagi instytucjonalnej ustanowioną w art. 13 ust. 2 TUE.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym w braku przyjęcia środków zapewniających wykonanie wyroku w sprawach połączonych C 659/13 i C 34/14, C&J Clark International, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 266 TFUE.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym nakładając cło antydumpingowe na przywóz obuwia „który to przywóz miał miejsce w okresie stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 ⁽²⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1294/2009 ⁽³⁾”, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 1 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036 ⁽⁴⁾, oraz zasadę pewności prawa (niedziałania prawa wstecz).
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym poprzez nałożenie cła antydumpingowego bez przeprowadzenia ponownej oceny interesu Unii, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 21 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036; w każdym razie stwierdzenie, że nałożenie cła antydumpingowego leżało w interesie Unii stanowiło oczywisty błąd w ocenie.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym poprzez przyjęcie aktu wykraczającego poza to, co jest konieczne do osiągnięcia jego celu rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 5 ust. 1 oraz art. 5 ust. 4 TUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonujące wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. 2017 L 319, s. 30).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. 2006 L 275, s.1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1294/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Wietnamu i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami wysyłanego ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzące ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U. 2009 L 352, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016 L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Deichmann-Shoes UK Ltd / Komisja

(Sprawa T-141/18)

(2018/C 152/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deichmann-Shoes UK Ltd (Leicestershire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. De Knop, B. Natens, A. Willems i C. Zimmermann, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. z 2017 r., L 319, s. 30); oraz
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że postępując bez ważnej podstawy prawnej rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 ⁽¹⁾ narusza zasadę przekazania kompetencji na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 5 ust. 2 TUE, a w każdym razie zasadę równowagi instytucjonalnej na podstawie art. 13 ust. 2 TUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że poprzez brak podjęcia koniecznych środków w celu wykonania wyroku w sprawach połączonych C-695 i C-34/14 C&J Clark International, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 266 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że poprzez nałożenie cła antydumpingowego na przywóz obuwia, „które miało miejsce w trakcie okresu stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 ⁽²⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (WE) nr 1294/2009 ⁽³⁾”, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 1 ust. 1 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036 ⁽⁴⁾ oraz zasadę pewności prawa (niedziałania prawa wstecz).
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że poprzez nałożenie cła antydumpingowego bez przeprowadzenia nowej oceny interesu Unii, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 21 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036, a w każdym razie zawiera oczywisty błąd poprzez stwierdzenie, że nałożenie cła antydumpingowego leżało w interesie Unii.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że poprzez przyjęcie aktu, który wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia jego celu, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 5 ust. 1 i art. 5 ust. 4 TUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonujące wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. z 2017 r., L 319, s. 30)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącymi z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. z 2006 r., L 275, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1294/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Wietnamu i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami wysyłanego ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzące ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U. z 2009 r., L 352, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. z 2016 r., L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2018 r. – Buffalo – Boots GmbH / Komisja**(Sprawa T-142/18)**

(2018/C 152/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Buffalo – Boots GmbH (Hochheim am Main, Niemcy) (przedstawiciele: S. De Knop, A. Willems i C. Zimmermann, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. z 2017 r., L 319, s. 30); oraz
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że postępując bez ważnej podstawy prawnej rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 ⁽¹⁾ narusza zasadę przekazania kompetencji na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 5 ust. 2 TUE, a w każdym razie zasadę równowagi instytucjonalnej na podstawie art. 13 ust. 2 TUE.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że poprzez brak podjęcia koniecznych środków w celu wykonania wyroku w sprawach połączonych C-695 i C-34/14 C&J Clark International, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 266 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że poprzez nałożenie cła antydumpingowego na przywóz obuwia, „które miało miejsce w trakcie okresu stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 ⁽²⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (WE) nr 1294/2009 ⁽³⁾”, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 1 ust. 1 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036 ⁽⁴⁾ oraz zasadę pewności prawa (niedziałania prawa wstecz).
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że poprzez nałożenie cła antydumpingowego bez przeprowadzenia nowej oceny interesu Unii, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 21 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036, a w każdym razie zawiera oczywisty błąd poprzez stwierdzenie, że nałożenie cła antydumpingowego leżało w interesie Unii.

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że poprzez przyjęcie aktu, który wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia jego celu, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 5 ust. 1 i art. 5 ust. 4 TUE.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonujące wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. z 2017 r., L 319, s. 30)
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu (Dz.U. z 2006 r., L 275, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1294/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Wietnamu i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami wysyłanego ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzące ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U. z 2009 r., L 352, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. z 2016 r., L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2018 r. – Sona Nutrition / EUIPO – Solgar Holdings (SOLGAR Since 1947 MultiPlus WHOLEFOOD CONCENTRATE MULTIVITAMIN FORMULA)

(Sprawa T-152/18)

(2018/C 152/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sona Nutrition Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Solgar Holdings, Inc. (Ronkonkoma, Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Solgar Holdings, Inc.

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy o kolorach fioletowym, jasnobrązowym, beżowym, ciemnobrązowym i złotobrązowym, SOLGAR Since 1947 MultiPlus WHOLEFOOD CONCENTRATE MULTIVITAMIN FORMULA – zgłoszenie nr 13 781 331

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie R 1319/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Solgar Holdings, Inc., jeśli wstąpi do postępowania w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2018 r. – Sona Nutrition / EUIPO – Solgar Holdings (SOLGAR Since 1947 MultiPlus WHOLEFOOD CONCENTRATE MULTIVITAMIN FORMULA)

(Sprawa T-153/18)

(2018/C 152/63)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sona Nutrition Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Solgar Holdings, Inc. (Ronkonkoma, Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Solgar Holdings, Inc.

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy o kolorach czerwonym, jasnobrązowym, beżowym, ciemnobrązowym i złotobrązowym, SOLGAR Since 1947 MultiPlus WHOLEFOOD CONCENTRATE MULTIVITAMIN FORMULA – zgłoszenie nr 13 781 299

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie R 1321/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Solgar Holdings, Inc., jeśli wstąpi do postępowania w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2018 r. – Sona Nutrition / EUIPO – Solgar Holdings (SOLGAR Since 1947 MultiPlus WHOLEFOOD CONCENTRATE MULTIVITAMIN FORMULA)

(Sprawa T-154/18)

(2018/C 152/64)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sona Nutrition Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Solgar Holdings, Inc. (Ronkonkoma, Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Solgar Holdings, Inc.

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy o kolorach zielonym, jasnobrązowym, beżowym, ciemnobrązowym i złotobrązowym, SOLGAR Since 1947 MultiPlus WHOLEFOOD CONCENTRATE MULTIVITAMIN FORMULA – zgłoszenie nr 13 781 273

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie R 1322/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Solgar Holdings, Inc., jeśli wstąpi do postępowania w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2018 r. – Sona Nutrition / EUIPO – Solgar Holdings (SOLGAR Since 1947 MultiPlus WHOLEFOOD CONCENTRATE MULTIVITAMIN FORMULA)

(Sprawa T-155/18)

(2018/C 152/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sona Nutrition Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Solgar Holdings, Inc. (Ronkonkoma, Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Solgar Holdings, Inc.

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy o kolorach jasnozielonym, jasnobrązowym, beżowym, ciemnobrązowym i złotobrązowym, SOLGAR Since 1947 MultiPlus WHOLEFOOD CONCENTRATE MULTIVITAMIN FORMULA – zgłoszenie nr 13 781 315

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie R 1323/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Solgar Holdings, Inc., jeśli wstąpi do postępowania w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2018 r. –Scaloni i Figini / Komisja**(Sprawa T-158/18)**

(2018/C 152/66)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Mario Scaloni (Ankona, Włochy) i Ennio Figini (Chiaravalle, Włochy) (przedstawiciel: P. Putti, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o stwierdzenie, że Unia lub Komisja Europejska, stosownie do wykładni, jaka zostanie nadana dyrektywie i rozporządzeniu, których dotyczy niniejsza skarga, zostają zobowiązane do zapłaty odszkodowania za całkowitą wartość nominalną akcji popisaną w treści skargi i wynikającą z załączonych dokumentów, a także kosztów niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący twierdzą, że po wejściu w życie dyrektywy 2014/59/UE Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, a następnie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010⁽²⁾, państwo włoskie nie uzyskało zgody na podjęcie działań na rzecz niektórych swoich banków, między innymi Banca Marche.

Na poparcie skargi skarżący podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący odszkodowania z tytułu błędnej wykładni dyrektywy 59/2014/UE i rozporządzenia nr 806/2014 dokonanej przez Komisję, niezgodnego z prawem wykluczenia Banca Marche z prawa pomocy państwa i wynikającego z tego naruszenia zasady równości lub niedyskryminacji.
  - Skarżący podnoszą w tym względzie, że w odniesieniu do pomocy na rzecz banków ze strony różnych państw członkowskich Komisja uznała, iż zastosowanie mają warunki określone w art. 107 ust. 3 lit. b), i z tego względu pomoc ta została uznana za zgodną z prawem. Planowane przez Włochy działania powinny być oceniane na podstawie tego samego przepisu, będącego jedynym przepisem regulującym pomoc państwa, nie zaś na podstawie dyrektywy i rozporządzenia. Te dwa akty prawne nie dotyczą pomocy i nie mogą jej dotyczyć, jako akty prawa wtórnego. Pomoc na rzecz włoskich banków również powinna zostać zaakceptowana, ponieważ opiera się na tych samych podstawach, które zdaniem Komisji uzasadniały pomoc już udzieloną.
  - Skarżący wyjaśniają ponadto, że w razie uznania, iż prawo wtórne ma zastosowanie, zarzut pierwszy dotyczy tego, że nie akceptując pomocy, Komisja naruszyła zasadę równości.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady hierarchii przepisów Unii przez prawodawcę europejskiego.
  - Skarżący podnoszą w tym względzie, że gdyby Sąd stwierdził, że wykładnia dokonana przez Komisję jest prawidłowa, naruszenie zostałyby dokonane na poziomie aktu normatywnego i odpowiedzialność obciążałaby Unię jako całość.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia podstawowych zasad włoskiego porządku prawnego i niemożności zastosowania prawa wspólnotowego.
  - Skarżący podnoszą w tym względzie, że gdyby Sąd orzekł, iż dyrektywa i rozporządzenie nie naruszyły wspólnotowej zasady równości, konieczne będzie zwrócenie się do Corte costituzionale (włoskiego trybunału konstytucyjnego) o zbadanie zgodności z zasadą równości we włoskim porządku prawnym. W razie braku tej zgodności uregulowanie, które narusza tę zasadę, nie mogłoby stać się częścią włoskiego porządku prawnego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014 L 173, s. 190.

⁽²⁾ Dz.U. 2014 L 225, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2018 r. – Theodorakidi / EUIPO – Benopoulou (THYREOS VASSILIKI)

(Sprawa T-160/18)

(2018/C 152/67)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vassiliki Theodorakidi (Weria, Grecja) (przedstawiciel: adwokat F. Ikonomidou Ikonomou)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Vassiliki Benopoulou (Kifisia, Grecja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: strona skarżąca

Sporny znak towarowy: graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „THYREOS VASSILIKI” – zgłoszenie nr 8 206 963

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 grudnia 2017 r. w sprawie R 40/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Sądem, przed izbą odwoławczą EUIPO i przed Wydziałem Unieważnień.

Podniesione zarzuty

- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001;

- izba odwoławcza EUIPO naruszyła prawo stwierdzając, że druga strona jest „bardzo znana”;
- naruszenie obowiązku uzasadnienia;
- izba odwoławcza EUIPO popełniła błąd poprzez uznanie, że nie należy wprowadzać żadnego ograniczenia co do towarów/usług, wobec których unieważnienie powinno wywierać skutki.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2018 r. – Beko / EUIPO – Acer (ALTUS)

(Sprawa T-162/18)

(2018/C 152/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Beko plc (Watford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: G. Tritton, barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Acer, Inc. (Tajpej, Tajwan)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy ALTUS – zgłoszenie nr 6 490 809

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie R 1991/2016-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do EUIPO w celu ponownego rozpoznania wniosku o zawieszenie;
- nakazanie zawieszenia postępowania;
- obciążenie EUIPO jego własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- EUIPO niesłusznie nie uwzględnił wniosku o zawieszenie postępowania w sprawie sprzeciwu w oczekiwaniu na zakończenie postępowania słowackiego. W szczególności argumentacja Piątej Izby Odwoławczej była błędna lub pozbawiona sensu lub nie uwzględniono w niej „problemu w całości”, a tym samym nie mogła prowadzić do odpowiedniego wyważenia poszczególnych wchodzących w grę interesów lub była wyrazem nadużycia władzy.
-

Postanowienie Sądu z dnia 26 lutego 2018 r. – Deloitte Consulting / Komisja**(Sprawa T-688/13) ⁽¹⁾**

(2018/C 152/69)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 29.3.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 6 marca 2018 r. – CFA Institute / EUIPO – Bloss i in. (CERTIFIED FINANCIAL ENGINEER CFE)**(Sprawa T-155/16) ⁽¹⁾**

(2018/C 152/70)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 6 marca 2018 r. – CFA Institute / EUIPO – Ernst i Häcker (CERTIFIED FINANCIAL MODELER CFM)**(Sprawa T-156/16) ⁽¹⁾**

(2018/C 152/71)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2018 r. – Ferri / EBC**(Sprawa T-641/17) ⁽¹⁾**

(2018/C 152/72)

Język postępowania: włoski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 382 z 13.11.2017.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL